

Giới thiệu Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn

Bạn nghĩ sao khi là bạn gái của 1 Nam thần ? Chắc hẳn rất nhiều người nghĩ sẽ hạnh phúc và vui vẻ lắm đúng không . Còn cô gái trong Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn của tác giả Mạc Uyển Kha thì có cảm giác như thế nào ? Các bạn hãy đọc truyện để biết nhé .

Câu chuyện xoay quanh một cô gái nhí nhảnh , dễ thương , hồn nhiên và 3 chàng hoàng tử điển trai của nhóm nhạc thiên sứ địa ngục nổi tiếng TFBOYS . Một Dịch Dương Thiên Tỉ cao lãnh , lạnh lùng thực ra rất và quan tâm đến người khác , một Vương Tuấn Khải chất ngầu , năng động , một Vương Nguyên âm áp , dễ thương . Liệu chuyện tình của cô gái và 3 chàng trai sẽ như thế nào ? Cùng theo dõi truyện teen hay này nào!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Các Anh Là Ai ?

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa sao lại hết đồ ăn vào buổi này cơ chứ , mình nhớ là mình mới mua hôm trước mà sao hết rồi huhu . Iza thế là phải vác cái thân già tàn tạ đi mua đồ ăn sao trời . Thôi thì vì sự nghiệp chiến đấu của ta vậy - Băng Du gào thét khi mở tủ lạnh thấy trống trơn . Nó lên nhà khoác chiếc áo gió mỏng , đội chiếc mũ lưỡi trai đen cá tính rồi chạy thật nhanh ra khỏi nhà không quên cầm theo cái máy nghe nhạc . Đến siêu thị nó lấy đồ ăn lia lịa mọi người nhìn vào cũng phát hoảng nào là trứng , mì ăn , liền , rau , củ , bánh kẹo đủ thứ . Nó ra quầy tính tiền rồi chạy vọt ra ngoài kèm hai tay hai túi đồ ăn linh tinh . Vừa đi vừa nghe nhạc nhún nhảy theo thì chợt "kết....kết.." tiếng phanh xe ô tô từ đâu tới làm nó giật mình quay đầu lại vấp phải một cục đá ở đường . Rau củ , thức ăn bay tung tóe . Vừa đúng lúc Tuấn Khải ngó ra ngoài xe thì :

- Bụp - một quả trứng gà hạ cánh ngay trên vai anh , anh nhìn xuống chau mày rồi lại nhìn lên

- Này cô đi đứng kiểu gì thế hả ?

- Hơ , anh ăn nói cho cẩn thận nhé tai cái phanh xe của anh làm tôi giật mình chới bộ - Nó quát lại Tuấn Khải :- mà tôi chưa nói anh đền bù là may rồi nhé đừng có mà ở đó lên giọng con trai mà vậy ạ - Thiên tỉ và Vương Nguyên ngồi trong xe cũng giật mình quay ra thắc mắc " Ai mà giọng vừa to vừa chua thế nhở ?"

- Đền bù ? là ai phải đền bù ai ai phải mang hơn ai hả ?- Thật sự là lần này Tuấn Khải không thể kìm chế được mình nữa chưa lần nào có người lại dám nói với anh như vậy

- Tất nhiên là anh đền bù tôi rồi

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 2: Các Anh Là Ai ?(2)

- Tất nhiên là anh đền bù tôi rồi - Nó lên giọng

- Này cô ra khỏi nhà có đem theo não không vậy , cô biết cái áo này của tôi giá bao nhiêu không - Tuấn Khải nói xong chỉ vào cái áo và đem cái móc nhãn hiệu thời trang cho nó xem . Thôi quả này nó tiêu thật rồi cái áo đó là của nhãn hiệu thời trang C-max (tự bịa nka) trời ơi nếu mà đền thì tiền nguyên tháng có khi là cả năm nó chưa đủ cũng nên . Nó tự hỏi sao hôm nay nó xui thế không biết .

- " Za mấy cái tên chết bầm này , sao mà dai thế hic quả này toi thật rồi "- nó lẩm bẩm trong miệng

- Này sao dám gọi chúng tôi là " tên chết bầm " hả , biết tôi là ai không - Tuấn Khải lên tiếng Nguyên và Thiên Tỉ bắt ngờ bọn họ là ai mà cô gái này cũng không biết

- Anh vô lý nó vừa vừa thôi chứ tự nhiên đi suốt đâm vào tôi lại còn hỏi tôi biết các anh là ai không làm sao mà biết được ?- Nó gất lên cảm thấy bọn họ thật vô lý

- Em không biết chúng tôi thật sao - Thiên Tỉ

- Ô , các anh hay nhì không biết thì bảo là không biết chứ có gì đâu - nó gất um lên

- Bọn tôi là người nổi tiếng đấy biết chưa , - Tuấn Khải trả lời

- Hơ, thì sao miễn là các anh không phải Tề Mặc (fan ngôn lù à quên ngôn tình đây rồi) thì tôi không thích - Vương Nguyên đang ca thán trong lòng bọn họ là nhóm nhạc nổi tiếng mọi người đều biết còn được gọi là "Nam thần " ấy vậy mà nó không biết , không thích chỉ thích mấy nhân vật truyền hư ảo

- Bây giờ cô có bồi thường cho tôi không thì bảo ?- Tuấn Khải nói miệng nhếch lên vẻ cười khinh :-Hay cô không có tiền

- Aiza nặng quá đi thôi , đói bụng quá phải về ăn cơm đi được - Nó giả vờ làm lảng vọt thật nhanh còn vẩy tay để là 3 người ở sau ngo ngác hít bụi

- Cô đợi đấy , đừng để tôi gặp được cô nếu không thì biết tay tôi - Tuấn Khải hét lên rồi vào trong xe đóng cửa cái rầm tôi nghiệp cái cửa xe vô tội . Ai đó suốt buổi ngồi trong ô tô về nhà mặt đen kịt như đất nòi hại hai người Thiên Tỉ và Vương Nguyên kinh sợ .

(Về đến nhà)

- Khải Ca xuống xe đi về đến nhà rồi đừng bức nữa mặt nổi mụn đấy - Vương Nguyên cười ảm áp . Tuấn Khải bước ra xe rồi đi vào nhà ngồi xuống ghế sa lông vò đầu

- aaaaa cái con nhỏ chết tiệt kia đừng để tôi gặp lại cô

- Chưa bao giờ có ai làm đại ca tức như vậy thật hâm mộ quá ,có khi là khắc tinh của anh cũng nên haha - Thiên Tỉ cười nói với Tuấn Khải

- Thôi đừng trêu tức đại ca nữa khéo đại ca quên thay áo gò - Vương Nguyên cười cười nói với Thiên Tỉ . Vương Nguyên nhắc mới nhớ bây giờ cúi đầu xuống mùi trứng tanh nồng nặc bốc lên Tuấn Khải càng nghĩ càng tức . Tuấn Khải đứng dậy rồi bước vào phòng tắm thay đồ .Hôm nay họ được nghỉ tâm trạng đang vui về phần Khích ấy vậy mà vì nó lại trở nên như thế này . Còn về phần nó sau khi về nhà thì tâm trạng vừa bức vừa vui cảm xúc nó cứ lẫn lộn bức vì ra đường bị đâm lung tung rau củ thức ăn thì nhàu hết cả lên còn vui vì làm bản áo hàng hiệu của người ta mà không phải đền nó cảm phục mình " may mà mình nhanh chân không thì toi rồi nhưng mà bọn họ là ai nhì nói là nổi tiếng sao không biết " (thì nó chỉ nghe Nhạc của Châu Nhị Kha xem phim của Dương Dương tôi làm sao mà biết được) Nó xuống bếp pha 2 gói mì tôm với bỏ bao nhiêu là rau củ nó ăn thế đấy nhac nấu mà cứ muốn ăn ngon cơ thật là phục nó mà . Đang ăn mì thì nó chợt nghe tiếng chuông điện thoại reo lên bài hát quen thuộc

" hi qin qin yi kou hang bing - Hi em yêu "

- alo , tao nghe này - Nó

- Ê, Băng Du tôi mày đi xem ca nhạc với tao nhé thần tượng của tao đấy đi mà năn nỉ - Tiếng Nhã Nhã vang lên trong điện thoại

- Không - Nó

- Đi mà , năn nỉ mày đấy đi với tao đi mà- Nhã Nhã

- Không , tối này phim của Dương Dương ra tập mới không đi được đâu - Nó

- Đi với tao tất cả bánh kem , trà sữa , bim bim đều là của mày - Đây là cách cuối cùng của Nhã Nhã mong là sẽ được

- Được , mấy giờ - Nó

- 8H tối nhé , chụt, yêu mày nhất - Nhã NHÃ

- gỒM QUÁ ok mày , bye - Nó gấp máy tiếp tục ăn thôi thì phim của thần tượng xem sau vậy vì sự nghiệp no bụng của nó đã

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Xin lỗi các bạn đáng lẽ là chiều hôm nay ra truyện rồi nhưng mà do mất điện truyện mình đã đi tong ta hận bác thợ điện huhu tại sao lại ác với ta như vậy công sức 2 tiếng của ta đổ xuống sông cuống biển hết hic hic huhu ta đang muốn vào xé mọi thứ hihihi . Nhân tiện đây tác giả cũng sẽ nói luôn tác giả không phải là 1 fan của tfboys chính hiệu chỉ mới tìm hiểu để viết truyện thôi có gì không đúng mong mọi người thông cảm . End

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 4: Bọn Họ Là Người Nổi Tiếng !?

Đang ăn thì tiếng chuông điện thoại reo lên bài hát quen thuộc "Hi qin..."

- Alo - Nó

- Được chưa sao lâu thế hả - Nhã Nhã giọng sốt ruột

- Đợi tí ra liền đây - Nói rồi nó chạy lên phòng thay đồ rồi vọt thật nhanh ra ngoài cửa . Hôm nay nó mặc một chiếc áo pull hồng và quần jean màu đen cùng đôi giày thể thao màu hồng trông rất năng động .

- Đi thôi - Nó đập vai con bạn rồi cùng lên xe đến .

- Tao nói cho mày nghe nhé bọn họ là nhóm nhạc Tfoboys , nổi tiếng lắm đấy thành lập ngày 6/8/2013 \$#%&*(%&% - Vâng con bạn của nó vẫn đang thao thao bất tuyệt cái bài giảng từ chiều đến giờ nghe phát ngán .

- Thôi , dừng đến nơi rồi - Nó nói rồi bước ra khỏi xe . Mới đặt chân xuống thôi mà muốn ngộp thở quá nó và Nhã Nhã nắm tay nhau chen mãi mới vào được tường tượng như tất cả dân Bắc Kinh đều tập trung ở đây vậy . Khán đài phải nói là rộng vô cùng nhưng mà fan còn đông hơn mãi mới tìm được chỗ đứng vừa ý trên sân khấu , đèn led , màn hình đủ các kiểu , đủ màu sắc . Bỗng từ cánh gà 3 chàng trai bước ra tiếng reo hò cổ vũ làm nó muốn vút luôn cả lỗ tai

- TFBOYS ,TFOYS

- AAAAAAAAAA Vương Nguyên em yêu anh

- Vương Tuấn Khải anh ngầu quá aaaaa

- Dịch Dương Thiên Ti aaaa em yêu anh , em yêu tất cả các anh .

Đứng là vô số , vô số các lời khen , cổ vũ nó tự hỏi cái nhóm nhạc này có gì hay mà ngay cả con bạn của nó cũng phải mê mệt chứ

- Xin chào tất cả các bạn , tôi là Vương Tuấn Khải , nhóm trưởng của TFBOYS

- Xin chào tôi là Vương Nguyên

- Xin chào tôi là Dịch Dương Thiên Ti

- Cảm ơn các Tứ Diệp Thảo đã đến tham gia đêm hội ngày hôm nay - Vương Tuấn Khải . Sau đó là những tiết mục biểu diễn các bài hát được diễn ra một bên nó Nhã Nhã đang hết sức reo hò cổ vũ . Aiz cuối cùng thì cũng kết thúc rồi được về rồi , xem xong nó cũng có hơi thích thích một chút nhóm nhạc này nha đặc biệt cái ca khúc " Là em " nó rất thích mà nhìn mặt ba người đó rất quen gặp ở đâu rồi thì phải . Nó cố gắng suy nghĩ lại , bộ não đang hoạt động

- Bọn họ là người nổi tiếng ?- Nó thốt lên Nhã Nhã đi bên cạnh cũng phải giật mình . Nó nhớ ra đây là người đã đụng mặt lúc sáng , Vương Tuấn Khải chính là tên đáng chết đó . iGiờ thì hay rồi Nhã Nhã rù nỏ ở lại xin chữ kí hứa sẽ bao nó 1 châu kem thật là hối hận quá đi mà .

- Nay , đi thôi đám fan về gần hết rồi - Nhã Nhã thúc dục kéo tay nó đi . Thời khắc lịch sử đã đến nó đang đứng trước mặt 3 người lúc sáng tên bị trúng gà của nó rớt trên áo đang nhìn nó với một nụ cười đều hết sức đều :

- Chữ kí của bạn đây - Hắn giọng thì thân thiện mà mặt thì đe dọa rồi nói nhỏ với nó :- Ở lại đợi tôi 1 chút , cô chết chắc rồi . Nó nghe mờ mờ hơi rớt lăm lăm cứ đưa tay xin chữ kí của 3 người nhưng mà đầu cứ tưởng tượng ra cái viễn cảnh khi gặp hắn . Sau nó là Nhã Nhã

- Các anh cho em xin chữ kí ạ

- Đây em - Từng người 1 kí rồi đưa cho Nhã Nhã

- Em có quen biết với bạn lúc nãy đúng ko - Tuấn Khải hỏi

- Vâng , chúng em là bạn thân ạ - Nhã Nhã trả lời nhiệt tình

- Tí nữa bảo bạn ở lại anh gặp chút nhé - Tuấn Khải nói khuyến mãi thêm một nụ cười làm Nhã Nhã đỏ mặt

- Vâng - Nó nhìn mà ngửa mặt ghê áy . Nhã Nhã tung tăng chạy lại chỗ nó đưa bộ mặt cún con

- Mày ở lại đây chút nhé anh áy nói muốn gặp mày kia

- Không
- Đi mà
- không , về , buồn ngủ rồi
- Đi năn nỉ mà - Nhã Nhã lay tay nó - Đi mà tao muốn chụp hình với các anh ấy đi mà
- Không , về thôi - Sau một hồi năn nỉ nhưng không có tác dụng của Nhã Nhã đành đưa cái mặt bún thiêu về vừa ra đến cổng thì
- Đứng lại , tôi đã bảo cô ở lại ai cho cô về - Nó quay người lại thấy hấn (Tuấn Khải) đút tay vào túi quần mặt méo xệch biết thế về từ lúc nãy cho rồi , quả này chắc là phải ... "tẩu " (chạy ấy) . Nhưng mà con bạn nó cứ mắt sáng như sa miệng cứ ngoác ra mà cười tay thì vúi chặt lấy nó
- Con bạn háo sắc chết tiết này - nó thăm rùa
- Ahaha chào anh ờ chúng tôi có việc rồi đi trước đây - Nó nói xong quay lại chạy nhưng chạy mãi vẫn đứng ở một chỗ quay ra sau thấy hấn đang túm lấy cổ áo nó còn con bạn thì ngấm trai mê mệt thật tức quá mà
- 1 Chiều không dùng được 2 lần đâu , giờ cô tính sao đây - Hấn tay đút vào túi quần miệng cười gian xảo
- Tôi ... ờ hơ hơ - Nó cười mà méo mặt trông thật hài

Chà , gay go rồi nga~ không biết Tuấn Khải chúng ta sẽ xử lí như thế nào và Băng Du của chúng ta sẽ ứng biến ra sao đây . Các bạn đọc giả chờ xem nhé * chụp *

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tha Cho Tôi Đi Mà !!!?

Tuấn Khải kéo áo nó lôi xềnh xệch vào trong , cứ thế nó thì la oai oái

- Anh , thả tôi ra ,za có nghe gì không vậy , thả tôi ra
- Ôn ào quá , im lặng đi - Khải nhăn mặt

Sau 1 hồi bị tra tấn lỗ tai cũng kéo được vào cái phòng trống ở ngoài đó 1 lúc nữa chắc đám phóng viên và các Cò làm anh nghệt thở thì toi . Còn nó thì mệt lử vì phải chống cự với Tiểu Khải

- Rồi bây giờ anh nói gì thì nói đi tôi buồn ngủ lắm rồi
- Đây là thái độ của cô với thần tượng sao - Tiểu Khải chau mày
- Ừ thế đấy , mà anh cũng đâu phải thần tượng của tôi .- Nó khoanh tay
- Vào vấn đề chính cái áo của tôi cô định tính sao đây - Tiểu Khải nói khuôn mặt đăm chiêu giả vờ suy nghĩ nhưng trong đầu là 1 lố âm mưu
- Ờ... Tôi... tôi - Nó ấp úng
- Tôi sao ?
- Ừm tôi chưa nghĩ ra - Nó cười giả lả trả lời tỉnh bơ
- Cô đang đùa đấy à ?
- Thật tại tôi chưa nghĩ ra thôi ? - Nó đứng dưng làm Khải phát cáu
- Tôi đã cho cô cơ hội mà không nắm bắt thì thôi để tôi nói luôn ?- Tiểu Khải nói mặt nở nụ cười nham hiểm
- Hà ? ờ ... anh nói đi - Thôi thì đằng nào cũng chết nó đang thăm cầu nguyện

- Cô làm osin cho tôi - Khải nói khuôn mặt thần nhiên còn nó cảm thấy lời nói nhẹ nhàng mà nặng tựa Thái Sơn
- Anh nói gì ?- Nó mong là nói chỉ nghe nhầm thôi
- CÔ LÀM OSIN CHO TÔI - Tiểu Khải nhắc lại rành rọt , từng chữ từng chữ như một quả tạ gán xuống đầu nó
- Không đừng có mơ - Nó từ chối
- Cô có tiền đền không , 6200 tệ đấy - Tiểu Khải hếch mặt đó là cái áo mà anh thích nhất lại bị nó làm bẩn nghĩ lại mà tức (Khoảng 20-23 triệu tiền VN đấy ạ)
- Tôi ...tôi không có- Nó trả lời , chừng đó nó kiếm đâu ra chứ
- Vậy thì cô không có tư cách nói "KHÔNG" với tôi
- Anh tha cho tôi đi mà anh là ngôi sao không phải có rất nhiều tiền sao - Nó năn nỉ
- Không được đó là cái áo tôi thích nhất - Tiểu Khải nói , nó tưởng tiền anh là giấy hay sao chứ
- Không có cách nào khác sao - Nó
- Không - Tiểu Khải nói anh phải bắt nó trả giá cho những gì nó làm với anh , nó nghĩ anh là ai chứ (cáo già thành tinh đây mà hìhì) - À , mà cũng có đấy , không cần đền tiền , không cần làm osin cho tôi
- Cách gì vậy - Nó hí hửng vậy thì hay quá nha thăm nghĩ tên này cũng tốt bụng lương thiện thật
- Tôi sẽ công khai với báo chí , các Cô của tôi cho các bạn ấy biết - Tuấn Khải nói . Nó méo cả mặt cho nó rút cái suy nghĩ ấy lại , tốt đẹp gì chứ đồ xấu xa (sr các cô ta cũng ko muốn thể này đâu đừng gạch đá)
- Ồ , cảm ơn lòng tốt của anh - Nó khen Tuấn Khải mà răng lợi nghiêng ken két
- Mai đưa hành lý đến cái hẻm ít người đăng kia sẽ có xe tới đón đừng mong ăn quýt
- Biết rồi , ôi cái cuộc đời của tôi còn đâu - Nó nhăn mặt than thầm
- 4H30 - Khải nói xong quay gót bước đi để lại nó một nỗi " Biết ơn vô hạn "

Nó bước ra cổng , Nhà Nhà đứng chờ từ nãy đến giờ , chụp hình được với Vương Tuấn Khải nhỏ vui lắm trên đường cứ riu ra riu rít làm nó phát bực . Còn về phần Tiểu Khải suốt dọc đường cứ nở nụ cười gian xảo làm Nguyễn và Ti rùng mình có hỏi thì Khải cũng chỉ trả lời :

- Ngày mai sẽ biết

Cảm ơn các bạn đã đọc truyện của mình , chương sau mình sẽ gọi Vương Tuấn Khải là Hấn nha mọi người , trong những chương này sẽ có 1 chương tiết lộ bí mật về thân phận của Băng Du mà mình ẩn dấu từ đầu truyện nha . Chương này do tác giả nhác viết quá toàn lời thoại thôi ahihi chap sau dài hơn nga~

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Quá Khứ Đau Thương

Nó lết thân về nhà trong sự mệt mỏi mang theo sự uất ức cực độ cuộc sống tự do của nó nay còn đâu . Nó vào phòng ngủ trong sự mệt mỏi . Cứ thế bờ mi từ từ khép lại . Trong căn phòng màu kem sữa có 1 cô gái đang ngủ , thật say . Từng giọt mồ hôi ướt đầm trên trán

- Ba , mẹ đừng bỏ con , đừng bỏ con mà - Nó hét lên , tỉnh dậy . Con ác mộng kinh hoàng từ năm nào lại hiện về . Một giọt nước mắt mặn chát rơi xuống khóe môi , rồi 2 giọt , 3 giọt .....

Mười năm trước có một cô bé mới 5 tuổi chưa hiểu chuyện . Hôm ấy một ngày chủ nhật thật đẹp . Có một bé gái đang dắt tay hai người vào công viên , vừa đi nụ cười vừa nở trên môi .

- Ba mẹ con muốn chơi cái đó - cô bé nói

- Ủ , được
- Ba ,mẹ con muốn ăn cái kia
- Ủ , con gái yêu của ta
- Ba , mẹ con muốn chiếc váy hồng đằng kia
- Đợi mẹ 1 chút nhé .

Cứ thế mỗi lần cô bé nói gì , hai người đều đáp ứng . Đó sẽ là một gia đình vui vẻ , hạnh phúc nếu như không có chuyện ấy xảy ra . Họ đi về nhà , trên đường về nhà có một chiếc xe tải đi ngược chiều đâm sầm vào chiếc ô tô màu đen . Cái " Chuyến đi định mệnh " ấy đã cướp đi hai người mà cô bé yêu thương nhất . Cả thế giới màu hồng gần như sụp đổ . Cô bé được đưa đến bệnh viện không thể tham gia lễ tang của ba ,mẹ mình . Từ một tiểu thư của 1 tập đoàn lớn bỗng chốc trở thành 1 đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa , rồi cô bé ấy được một người phụ nữ nhận nuôi . Trên đường từ Việt Nam sang Trung Quốc cô bé không nói , không cười . Cuộc sống của cô bé bước vào 1 trang mới , cất giấu những đau thương vào tận đáy lòng . Vâng đứa trẻ trong câu chuyện bi thương kia là nó - Phạm Băng Du . Còn người phụ nữ phúc hậu nhận nuôi nó chính là Di Triệu Lan . Cứ mỗi lần mơ thấy con ác mộng là mỗi lần nước mắt nó rơi . Tự nhủ bạn thân mình , không ngừng hi vọng rằng ba , mẹ còn sống và đang ở đâu đó theo dõi mình , tự nhủ rằng bản thân mình phải mạnh mẽ nhưng vết thương dù đã lành vẫn để lại sẹo.....

Cũng đã gần 4h rồi nó thu dọn hành lý để chuẩn bị đến điểm hẹn . Phải rời xa căn nhà này đúng là rất buồn nhưng chỉ 3 tháng thôi nó tự nhủ mình phải cố gắng . Nhấc điện thoại lên gọi cho gì Lan :

- A lô gì à
- Con đây à có chuyện gì mà gọi giờ này thế - Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói ấm áp
- Dạ , con chuẩn bị nhập học nên ở trọ ạ - Nó nói dối
- Sao lại vậy , nhà mình cách trường cũng không xa lắm mà - Gì hỏi
- Nói cho gì 1 tin mừng nhé con đầu trường Trùng Khánh rồi - Nó nói
- Ôi , con giỏi lắm đi lên nhớ giữ gìn sức khỏe nhé , đi đứng cẩn thận , khi nào thèm sủi cáo bảo gì làm đưa lên cho , không được ăn mỳ ăn liền suốt đâu đấy %\$?"^%* - Gì dặn dò nó đủ thứ là gì hiểu nó nhất quan tâm nó nhất
- Vâng ạ , chào di - Nó dập máy bước ra cửa nhìn lại căn nhà thường ngày . Đúng là trong cái rủi lại có cái may .
- Ôi , 4h20 rồi - Nó thốt lên rào bước thật nhanh kéo trẻ hẹn.

Đến nơi nó mệt lử cả người ấy vậy mà có tiếng nói khó chịu cứ cất lên làm nó phát bực

- Trễ 1 phút 13 giây - Hắn giờ tay xem đồng hồ
- Gì chứ có biết tui mệt lắm không hở - Nó vừa thờ vừa nói . rồi bước chân lên xe . Chà đúng là xe người nổi tiếng có khác nha ngồi thoải mái thật .
- Chào em - Vương Nguyên cất tiếng
- Chào anh , em tên là Phạm Băng Du ạ - Nó mỉm cười bắt tay với anh . Vương Nguyên cũng mỉm cười . Rồi nó quay sang Thiên Ti :
- Chào anh
- Chào , anh là Dịch Dương Thiên Ti - Cậu có vẻ lãnh đạm hơn rồi nó và Nguyên ngồi nói chuyện với nhau cả buổi .
- Từ nay chúng ta là người 1 nhà rồi có gì mong 2 anh giúp đỡ nhé
- Cô nên phân biệt chủ và tớ , osin và chủ nhà , ai là người 1 nhà với cô chứ - Hắn chen ngang vào lời nó nói
- Nay tôi đang nói ai cho anh nhảy vào ngồi trong hòng tôi hả - nó lớn giọng
- Cô là osin , mà osin thì không được lắm lời , về nhà tôi sẽ giảng sau - Hắn khoanh tay
- Hừ , đồ âm binh - nó lăm bằm

Nguyên và Thiên Ti lắc đầu hai người này cứ gặp nhau là cãi không biết sau này về nhà sẽ ra sao đây . Đây là lần đầu tiên có 1 cô gái ở chung với 3 bọn họ , trước giờ 3 người luôn chơi với nhau như một vòng tròn khép kín . Nguyên và Thiên Ti cũng chẳng hiểu sao Tuấn Khải lại bảo nó làm giúp việc ở nhà nữa . Đúng là suy nghĩ của Đại ca chỉ Đại ca mới hiểu thôi . Hắn ngồi đầu quay ra xe nờ 1 nụ cười nửa miệng :

- Tôi sẽ cho cô biết chộc giận tôi sẽ có kết cục như thế nào .

Còn nó thì cứ ngồi mặt đều không chịu được trong đầu là 1 lỗ âm mưu

- Tôi sẽ khiến anh hối hận khi dám bảo tôi làm osin . Haizz hai người này thật ...trong đầu toàn âm mưu .

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đây Là Nhà Hay Là ....\chuồng Heo\

Sau mấy giờ mệt mỏi ngồi trên xe từ Bắc Kinh tới Trùng Khánh cuối cùng cũng đến nơi . Lúc mới vào đến cổng nó mắt chữ O mồm chữ A :

- Đây là nhà các anh ở sao ?- Nó hỏi

- Cô nghĩ cái chung cư cao tầng này mình chúng tôi ở à - Hấn nói

- Bọn anh ở 1 phòng ở tầng trên thôi - Vương Nguyên tươi cười nói

" 1 phòng hả trời ahhih sướng quá đỡ phải lau nhà , à mà khoan 1 phòng ? 1 phòng ? vậy mình ở phòng nào " - Nó trầm nghĩ . Thấy vẻ mặt hiện chữ chấm hỏi to đùng của nó Thiên Ti cất giọng trầm :

- Gọi là phòng thôi chứ rộng lắm nhóc à . Trong 1 phòng có nhiều phòng rộng rãi , tiện nghi cho em tha hồ làm việc , không lo rảnh rỗi

- Gì hả ? Anh nói như kiểu quảng cáo ấy - Nó xị mặt .

- Cố gắng làm việc nha . - Thiên Ti xoa đầu nó : - Đưa vali anh xách cho . Nói rồi anh cầm vali của nó đi trước .

- Cảm ơn anh nha - Nó tươi cười

- Cô nên nhớ cô là osin , xách đồ cho tôi - Tuấn Khải nói đưa nguyên cái bao đựng toàn áo quần . Nó cầm lấy không quên lườm cho Tuấn Khải 1 cái tóe lửa

- Đồ nhỏ mọn không bằng 1 nửa của anh Ti - Nó lầm bầm . Thấy nó xị mặt bản tính lương thiện của Vương Nguyên trỗi dậy :

- Đưa anh xách cho nào

- Vâng , anh là hảo hảo soái ca - Nó tươi cười đưa cho Nguyên , rồi nhìn hấn quệt mũi ra vẻ . Ai đó đi sau tức xì khói mặt đen như đất nồi : " Cô cứ đợi đấy "

- Anh thấy mấy đứa hôm nay hơi nhiều chuyện đấy - Tuấn Khải nói rồi đứng đĩnh đi lên

- O , Anh hôm nay sao thế - Vương Nguyên nói rồi lắc đầu thật là khó hiểu .

Đi lên tầng , căn hộ nó ở số 239 . " Woa hay nha ngày sinh của mình này "

Mở cửa bước vào nhà . Nó trở mắt lên

- OMG , đây là nơi cho người ở sao - Nó thốt lên khi nhìn thấy nhà đầu tiên là phòng khách áo , quần bốc mùi , tất , đồ ăn , sữa hoa quả các loại , thậm chí có cả gián , đi xuống phòng bếp bát , đĩa tấp chác 3 ,4 ngày không rửa , thức ăn bốc mùi . Vương Nguyên và Thiên Ti cười ngượng gãi đầu xấu hổ :

- Hi , tại bọn anh bận quá

Tuấn Khải cũng có vẻ ngượng lắm , nhưng mà không thể hiện ra , chỉ héch mặt lên :

- Ngày đầu làm việc của cô , dọn hết đồ đạc này đi - Tiểu Khải ơi là Tiểu Khải quả là không uống làm Đại ca bao nhiêu năm mà .

- Hic , cái số của tôi sao thảm vậy nè - Nó nói rồi cúi cúi nhặt quần áo Thiên Ti và Vương Nguyên nhìn thấy ánh mắt đe dọa của Khải cũng không dám giúp , trái ý Đại ca chỉ có "ừ"

Nó thì đang cật lực lau dọn làm việc còn Tuấn Khải cứ đi qua đi lại , hết ăn rồi lại nhảy . Tức , tức , tức không thể tả . Bỗng nhiên có tiếng chuông cửa "kính...koong....kính...koong"

- Ra liền đây - Vương Nguyên nói rồi chạy ra mở cửa

- À , anh Phong lâu ngày không gặp .- Nghe đến tên " Phong" thì lập tức cả 2 người kia đều quay lại . Nó đoán chắc là nhân vật quan trọng đây. Đúng vậy đây chính là anh Triệu Tử Phong hàng xóm , kèm anh trai kết nghĩa người mà 3 bọn họ kính trọng nể phục nhất

- Chào anh - Tuấn Khải và Thiên Ti đồng thanh . Nó nghe vậy cũng quay lại chào . Anh Tử Phong thì khỏi nói ngạc nhiên :

- Đây là ... - Mặt anh nham hiểm . Tuấn Khải bối rối không biết giải thích sao lại làm anh ta hiểu nhầm

- Em là bạn gái Tuấn Khải à

Nó cũng đang nghĩ bóng có cái bóng đèn 2000V sáng lên trong đầu nó , nó nở nụ cười nham hiểm

- Vâng ạ . - Nghe nó nói xong 3 người đang trong tình trạng chết lâm sần

- Chà Khải kể cho anh nghe nào

- À , anh thôi anh ấy ngại , thôi để em làm việc đã nhé anh cứ vào chơi đi anh nhìn kia bát đĩa , nhà cửa như chuồng heo ấy . Chắc không ngờ nhà Thần Tượng lại thế này - Nó giả vờ ngán ngẩm lắc đầu biết chắc anh sẽ nói tên đó cho mà xem . Và đúng như dự đoán

- Tuấn Khải em sao lại như vậy hả , anh đã dạy em sao , sống là phải biết %^&*^%)(%& - 1 Tròng xỏ ra làm nó mát lòng mát dạ ghê gớm anh ấy còn nói thêm câu làm nó sượng chết đi được đúng là thành công ngoài mong đợi :

- Tuấn Khải lau dọn nhà sạch sẽ dâng hoàng cho anh , còn Thiên Ti và Nguyên giúp rửa 1 phần cũng tại các em &%\$^#& - Tự nhiên không làm gì bị vạ lây hai đứa kia uất lắm cơ nhưng mà không nói được . Vậy là 3 đứa ngậm ngùi đưa cầm chổi , đưa lại chỗ này , quét chỗ kia . Haizz thấy cũng tội mà thôi cũng kệ nó theo Tử Phong vào nhà anh lấy bắp , bánh quy cho nó ăn sướng quá đi haha , nó với anh trò chuyện đủ thứ , bất ngờ là anh lại là thầy giáo cơ nó hỏi từ cái này sang cái kia , anh nhận nó làm em gái cho nó xem ảnh " gấu " của anh còn bảo chỉ dạy cách lấy lòng nữa cơ .

- Tuấn Khải ơi chỗ kia chưa được kia anh - Nó trêu tức

- Ừ , anh biết rồi - Tuấn Khải đành ngậm đắng nuốt cay

- Cuối cùng cũng xong - 3 người đồng thanh , nó giả vờ lại lấy nước đưa cho 3 người

- Người yêu em tốt thật đấy , cẩn thận kéo lộ ra báo chí , nhớ đối xử tốt với em gái anh đấy.

3 Người lại được dịp đơ người mới nói chuyện có 1 tiếng đã là em gái .

- Vâng , TỐT - Tuấn Khải nghiêng răng nghiêng lợi

- Thôi anh về nhé - Tử Phong ra về

Ngay giây phút anh đóng cửa thì bên trong.....

- Cô /Em đứng lại cho tôi / anh - 3 người đồng thanh

- AAAAAAAAAA tha cho em đi mà - Nó co giò chạy quanh nhà

- Không - Đồng thanh tập 2

- AAAAAAAAAA Tuấn Khải , Thiên Ti , Vương Nguyên đẹp trai tốt bụng , thánh thiện , thiên thần tha cho em đi mà

- Không , đứng lại đó cho tôi / anh - Đồng thanh tập 3

Cảm ơn các bạn đã đọc truyện . Ngoài 4 nhân vật chính thì các nhân vật phụ mình tự đặt tên ạ ,

mong các bạn hiểu cho ahiihi ^.^ !

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hình Phạt Khủng Khiếp \ Ổ Chuột Của 3 Hoàng Tử \

Sau một hồi rượt đuổi thì nó cũng bị tóm cổ . Aiza khỏ rồi nha , nó đang cầu xin thương để cho nó thấy mặt trời của ngày mai

- Tuấn Khải à tha cho tôi mà - Nó chấp tay mặt méo xệch

- No no no - Tuấn Khải mặt nham hiểm . Tình hình này là không ổn rồi nha nó quay sang Vương Nguyên đưa khuôn mặt " Cún con " ra tuy mới biết thôi nhưng mà nó thấy Nguyên là người hiền nhất trong 3 người , Thiên Tỉ âm áp nhất , tốt bụng nữa còn Tuấn Khải thì ... nó chỉ biết tên này rất kiêu , rất chảnh , rất "phản"

- Anh Nguyên nói Tuấn Khải tha cho em đi mà

- Aiza anh cũng muốn tha cho em nhưng mà không được - Vương Nguyên nói gương mặt hiền hòa bình thường biến mất đâu

Bây giờ Thiên Tỉ là hi vọng cuối cùng rồi . Lần này mà thất bại coi như đời nó tiêu tan

- Thiên Tỉ à .....

- Không , có nợ phải trả , có thù phải báo - Nó đang nói thì Thiên Tỉ cắt lời . Hiện tại nó đang cảm nhận được có 3 đôi mắt đang hướng về nó vô cùng " trù ừm "

- Tòa tuyên án xin phép được bắt đầu - Vương Nguyên lên tiếng lấy đầu khiên đập cái " bộp "

- Vương Tuấn Khải là Chủ Tòa , bị cáo là Phạm Băng Băng ý nhằm Phạm Băng Du - Nguyên Tiếp tục nói : - Dịch Dương Thiên Tỉ và Vương Nguyên and Vương Tuấn Khải là người bị hại

Nó mắt tròn , mắt dẹt 3 cái người này . Hiện Bây giờ nó đang ngồi 1 ghế hai bên là Vương Nguyên và Thiên Tỉ còn ghế bên kia là Tuấn Khải

- Luật sư bào chữa của tôi đâu

- Không có - 3 người đồng thanh

- Vương Nguyên em có cao kiến gì không

- Hiện giờ chưa nghĩ ra - Vương Nguyên trả lời

- Dịch Dương Thiên Tỉ em có cao kiến gì không - Tuấn Khải tiếp tục hỏi

- Em không , còn anh - Thiên Tỉ hỏi lại

- Anh cũng không - Vương Tuấn Khải trả lời . Đến một với 3 người này cứ trưng bộ mặt nham hiểm ra rồi lại nói không nghĩ ra hình phạt gì . Đúng là " Ngu còn tỏ ra nguy hiểm " - nó nghĩ thầm

- À em nghĩ ra cao kiến này - Nó nói với 3 người

- Gì - Tuấn Khải hỏi

- Tha cho tôi đi - Nó

- Cô đang mơ à , hay là đang ốm đấy - Vương Tuấn Khải nói làm sao anh có thể quên nói hận này : - À , chưa kể cô còn lợi dụng tôi , ai là bạn trai cô hả ?

- Anh và Thiên Tỉ không gì mà bị vạ lây nhè tha là tha thế nào ? - Vương Nguyên nói cái giọng " dấm chua "

- Chuẩn men - Thiên Tỉ giờ ngón tay cái ra . 3 Người lại liếc mắt với nhau , mặt nham hiểm , điệu cười nửa miệng làm nó thấy lạnh sống lưng

- Có một nơi chưa dọn - Tuấn Khải giọng mờ ám

- Ổ chuột - 3 người đồng thanh . 3 người nhìn nhau trong đầu nghĩ mình có bị sao không mà nhận nơi đó là " ổ chuột "

- Hà , cái nhà này nuôi chuột sao - Giọng nó run run trên đời này thứ nó sợ nhất là chuột

- À , ý tui anh nói là ... là ...Phòng ngủ - Vương Nguyên cười giả là trả lời

- Hơ , em vào đó đừng sóc quá mà ngất đấy - Thiên Tỉ trả lời

- Cẩn thận - Tuấn Khải nói rồi chỉ tay : - Phòng đấy là của cô bên cạnh là phòng của tôi hai phòng bên kia của Vương Nguyên và Thiên Tỉ . Nó bắt đầu

đi vào phòng của Nguyên . Mở cửa ra , cảm xúc của nó bây giờ phải gọi là " Cực sốc " phòng gì mà bánh kẹo còn để đầy , tất , áo quần , chăn màn ôi mệ ơi từ lúc sinh ra đến h nói chưa bao giờ vào 1 nơi khủng khiếp thế này . Căn phòng mãi đến 30 phút nó mới dọn xong , mệt bờ hơi tai . Đến căn phòng màu xám tro của Thiên Ti , vâng nó nhìn đây là 1 bãi " Chiến trường " . Căn phòng của Ti có vẻ đồ hơn của Nguyên nha , chỉ 25 phút nó đã dọn xong rồi nhìn hơn có 5 phút thôi nhưng mà quý lắm rồi . Nó đứng nghỉ 1 chút thì nghe tiếng của Khải :

- Mệt không

- Có chứ , mệt hết sức rồi cũng nên - Nó trả lời , nghe ầm lờng quá không ngờ tên này cũng tốt định xin nghỉ 1 phòng thì ...

- Ồ , cho cô chết ai bảo hành hạ bọn tôi - Nói xong Tuấn Khải quay đi để lại nó 1 cục tức không thể nuốt vào , vậy là nó bị hớ 2 lần rồi

Đến phòng Tuấn Khải phòng này sạch nhất nha , nó dọn có 5 phút là xong , ngồi xuống đệm nó ngắm nhìn căn phòng , màu chủ đạo là xanh dương , thấy giường cũng êm nó đang mệt thì nằm xuống đó ngủ luôn không kể phòng của ai . Mãi không thấy nó ra Tuấn Khải vào phòng thấy nó đang ngủ thì tức xì khói .

- Này con nhỏ kia dậy ai cho cô nằm giường của tôi hả - Tuấn Khải gọi nó vẫn nằm ngủ như lợn làm anh càng tức

- Dậy

- Dậy

- DẬY - Nói mãi không được Tuấn Khải liền dơ chân đạp cho nó một phát không thương tiếc nó đang nằm trên giường thì thấy mình chuyển địa điểm lại thấy đau liên mồm nức . Thấy mình đang nằm dưới đất , lại có Tuấn Khải 1 bên nó biết liền là ai :

- Này anh là con trai mà đối xử với con gái vậy à ?

- Tôi thế đấy . Mà cô là con gái sao , giờ tôi mới biết đấy - Tuấn Khải nói xóc nó

- Grừ , giờ tôi mới biết anh cũng không phải con trai đấy - Nó cũng đâu có vừa

- Cô ... - Tuấn Khải cứng họng không nói được gì thêm

- Tôi ... sao anh định nói xinh gái , dễ thương , đảm đang , vui tính chứ gì - Nó nói lại mặt cười tươi rói vì móc lại được Khải

- Oe , Nguyên ơi đưa anh cái chậu em ơi - Tuấn Khải làm như sắp nôn , Vương Nguyên ngậy thơ đem chậu vào thật làm nó muốn tức nổ tung đầu

- Ahaahahahahahah - Vương Tuấn Khải cười ngặt nghẽo : - Vương Nguyên em vẫn ngậy thơ vậy à - Vương Nguyên chẳng hiểu Khải nói gì mặt cứ ngu ra

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Muốn Chạy Bộ Không Tuấn Khải

Một ngày trôi qua thật nhanh chóng , hôm nay nó mệt rã người , sáng thì dọn dẹp nhẹ bữa trưa thì ôi thôi rồi . Trong nhà hết sạch thức ăn thế là bốn đứa phải ăn mì gói . "Sướng " thật . Chiều nay nó phải lết xác đi mua đồ ăn khổ nỗi mới vào hết hướng nào mà đi , chỗ nào mà lần cơ chứ

- Ê , siêu thị đi hướng nào vậy - Nó hỏi Tuấn Khải , anh đang đọc báo thì hướng mắt lên nhìn nó

- Đợi tôi đưa đi

- Ừ , biết rồi . Tôi đi thay đồ - Nó vào phòng rồi thay đồ mặc một chiếc áo pull cùng quần jean , style thời trang có nó theo phong cách năng động thoải mái mà .

- Đi thôi - Nó đi ra trước Tuấn Khải đi sau : - Anh không che mặt , hóa trang gì à , lỡ đám fan mà thấy thì đi tong cả lũ đấy

- Hahaha cô coi đây là đâu ? Là khu dành riêng cho nhà giàu và ngôi sao đấy , tưởng muốn vào là vào à với lại trong này có đầy đủ siêu thị các thứ rông cả mấy chục nghìn ha cơ cô đi không nổi đâu mà sợ - Tuấn Khải nói 1 lèo giải thích cho nó

- À hiểu rồi . - Nó vừa đi vừa nói Khải đi trước nó theo sau công nhận nơi này cũng rộng thật , cảnh quan lại đẹp , trong lành và ít người nữa chứ . Nó rất thích . Đang thưởng thức thì từ đâu vọng ra tiếng nói đáng ghét :

- Đi nhanh lên chậm như rùa thế - Tiếng nói này còn ai khác ở đây trừ Tuấn Khải

- Biết rồi - Nó tươi cười vọt thật nhanh đi 1 bên Tuấn Khải làm anh hơi ngượng . Trước giờ đã gần sắc nữa bao giờ đâu nên anh lại bước lên thật nhanh phía trước nó lại cũng bước lên theo , cứ thế người này đi nhanh , người kia cũng đi nhanh , rốt cuộc là :

- Anh có đi chậm không thì bảo - Nó nói

- Tại cô là đồ nắm lùn chứ bộ - Tuấn Khải móc lại . Ờ , thì nó cũng 1m60 đấy nhưng mà đứng chung với Khải còn thua 1 cái đầu .

- Muốn đi nhanh chỉ bằng chạy bộ không ? - Nó hỏi mặt nham hiểm ghê gớm nha .

- Sợ cô không có sức thôi - Tuấn Khải nói giọng hơi khinh khinh

- Grừ - Nó đổi phía sang chỗ Tuấn Khải trên con chó nó vừa thấy (vì nó thấy con chó này mới nói Tuấn Khải muốn chạy bộ không đấy ^.^) làm kết kiểu mặt này đến kiểu mặt khác , còn múa tay chân trước mặt làm con chó khùng lên , loại chó này là chó béc- giê của cảnh sát nên rất hung dữ Tuấn Khải thấy nó trên con chó thì bèn nhủ mày tưởng nó quý con cho này cơ

- Grừ , gâu , gâu - Kết quả là con chó giờ hàm răng ra

- 1,2,3 Chạy - Nó nói xong kéo tay Tuấn Khải chạy luôn .Được xa 1 tí mới thả tay ra

- AAAAAAAAAAAAA Cô bị điên à đang yên đang lành tự nhiên đi trên chó là thế nào - Nó nghe Tuấn Khải quát thì cười khi khi

- Ai bảo anh nói muốn chạy bộ - Nói xong quay ra sau nó thấy con chó đang đuổi theo :- AAA chạy nhanh lên nó đuổi đến nơi rồi kia

- á á Chạy - Thế là hai đứa cứ cúi cổ mảy chạy con chó cứ đuổi theo :- Tất cả là tại con điên nhà cô

- Chạy đi đừng nói nhiều . Á chó ngoan oi đừng cắn tui tao - Nó thấy con chó đuổi gần sát rồi bị con này cho 1 mồi khéo mắt chân chó không vừa . Đúng là hại người hại luôn cả mình

- Hời , phù , phù Tuấn Khải gần đến nơi chưa - Đến khi Tuấn Khải rẽ vào 1 lối thì con chó mới không đuổi theo nữa nó mới vừa thờ vừa hỏi

- Hời , phù phù Gần , gần đến rồi - Tuấn Khải cũng mệt bỏ hơi tai

- Ahahaha Vui không - Nó hỏi

- Vui , vui cái đầu cô ý - Tuấn Khải nhăn mặt nói . May là chạy show diễn quen rồi chứ người thường chắc chết quá , mà nó con gái chạy cũng khá đấy

-yau bu ting de shuo

bu yao xujia neirong

cuo shi shui fan de cuo

qian wan bie yang wang wo

zui tao yan shuo jiekou

shi shui zhuang zuo yi wo suo shi hen she han mengdong

zhi dao xianzai yidian zhenxin dou meiyong

jiusuan shide yiqian bian ye bushi hen youyong

nishizhong zhuiqiu de haihi ziyong

zui qiangua ni likai wo zhihou shifou anshi chifan (Tình yêu của ác ma - Lý HoànNghị) - Nó vừa đi vừa hát nhêu ngoa làm Tuấn Khải bật cười

- Cô hát cái kiểu gì đấy , nghe như vịt kêu ấy

- Kệ tui , hát hay hơn anh là được rồi - Nó nói rồi hát tiếp . Nó nói gì đấy anh có nghe nhầm không hát hay hơn anh á ? Anh là ai ? không phải anh là ca sĩ sao ? Con nhóc này thật là - Anh nghĩ thầm

- Mà này cô bao nhiêu tuổi ? - Tiểu Khải hỏi

- 16 - Nó trả lời .

- Vậy cô phải kêu tôi bằng anhahaha cô là nhỏ tuổi nhất - Tuấn Khải nói về "bầy trên"

-Ồ thì bình thường cũng gọi thế mà - Nó nói dừng dừng

- Nhưng mà cô cứ "anh- tôi" chứ có "anh- em" đâu

- Ồ anh Khải, anh gọi gì "em" ạ . Như thế à - Nó nói chữ "em" giọng ổng ẹo như mấy cô tiểu thư

- Oẹ . Thôi tôi nể da gà rồi gọi như bình thường đi - Nó nói mà Khải phát khiếp sao mọi người nói "em" với anh mà Tuấn Khải không thấy khó chịu còn nó thì phải gọi là "chưa mặt" luôn rồi

- Ahaha từ đầu thế có phải tốt hơn không - Luyện thuyên mãi cuối cùng cũng đến siêu thị rồi

. Nó định lại lấy xe đẩy thì Tuấn Khải bảo là hết rồi ,hỏi nghi ngờ à nha . Thế là nó phải xách hết đồ là 3,4 túi bóng đồ ăn rau củ chứ có ít gì . " Đồ ác ôn "- Nó chửi thầm

- Được chưa về đi tôi mỏi tay lắm rồi - Nó nói Tuấn Khải thấy cái gì cũng mua . Mà lúc này giờ anh cứ đi lòng vòng chẳng mua gì cả hỏi thì bảo là đang tìm thứ gì đó . Mãi đến giờ là 30 phút rồi , hic hic nó mỏi sắp chết rồi

- Về - Tuấn Khải nói xong ra quầy tính tiền . Ôi cái con mụ đó mê trai ghê gớm cơ mặt cứ đơ đơ rồi còn liếc mắt đưa tình với Khải nhìn mà ghét

- Anh nói mua thứ gì ấy mà - Nó nhắc

- Không có - 1 Câu trả lời thôi làm nó tức xì khói ,mặt đen như đất nồi , muốn hành hạ nó có cần phải thế không chứ

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cùng Nguyên Nấu Bữa Tối

Về đến nhà nó thả này mấy cái bịch kia xuống đất , Thiên Ti và Nguyên trong nhà đang xem ti vi thì quay ra thấy nó và Khải đã về nhà . Aiza nhìn thì cũng biết là Khải bắt nó rình đồ rồi . Thiên Ti bỏ đầu khiến xuống rồi ra rình đồ giúp nó , Khải đi vào nhà mặt tươi ghê gớm , còn Nguyên thì Nguyên có dự định riêng rồi nha .

- Aiza mệt chết mất - Nó thả người trên ghế sofa . Thiên Ti đưa cho nó một ly nước cam , nước mát luôn nha , thật là tâm lý quá đi

- Cảm ơn anh nha - Nó cầm ly nước uống một hơi . Bây giờ thì đỡ mệt hơn rồi , chuẩn bị đi nấu bữa tối thôi .

- Đi nấu bữa tối đi ngồi đó làm gì nữa - Đấy có tức không chứ , cứ mỗi lần nó định làm gì thì tên này cứ xỏ xiên nha .

- Biết rồi - Nó nói xong đi thẳng xuống bếp

- Đừng làm hư đồ nhà tôi đấy - Tuấn Khải nói vọng xuống bếp . Thiên Ti và Nguyên lác đầu mấy bữa nay đại ca bị sao ý , bình thường hiền lắm mà , sao giờ lại thành thế này , thỉnh thoảng lại cứ cười 1 mình trong tủi giận kinh khủng . Vương Nguyên đi xuống bếp

- Em định nấu món gì thế

- Com chiên thập cẩm , anh - Nó trả lời

- Có cần anh phụ giúp gì không - Vương Nguyên cười ngọt nói

- Ok , vậy anh ở lại làm cùng em cho vui nhé - Nó nói rồi lấy nguyên liệu ra

Chà Tuấn Khải mua đúng là không thiếu thứ gì nha mà đồ ở siêu thị này sạch mà chất lượng tốt thật đúng là chỗ của nhà giàu .

- Anh lấy nước sau đó bỏ đậu vào nồi luộc cho em tí nhé , để em thái thịt , sò điệp nữa - Nó vừa làm vừa nói

- Ok , babe - Nguyên nói rồi vui vẻ làm theo

- Anh có biết làm không đấy - Nó vừa cười vừa hỏi chơi

- Xì , chuyện thường cái nhà này anh mà không biết nấu ăn thì chết đói cả rồi - Nguyên nói giọng ra vẻ tự tin lắm nha

- ahihi anh giỏi nha , ok xong phần nguyên liệu hết rồi , chắc đậu cũng chín hết rồi ý anh vớt ra đi - Nó nói

- Ok , thế em nấu cơm chưa - Vương Nguyên hỏi
  - Ấy , chết bận quá quên mất rồi - Nó nói xong lấy gạo đổ vào nồi rồi nấu cơm . Đợi cơm chín nó với Nguyên cứ huyên thuyên mãi
  - Anh biết chờ bóng rổ không
  - Có anh cực kì thích chơi luôn nha hôm nào rảnh anh dạy em
  - Yết , nhớ nha
  - À , Anh học trường nào ?
  - Anh học trường Nam Khai - Trùng Khánh
  - AAAAAAAAAA Vậy là cùng trường rồi nha ahiih vui ghê - Nó vui khi biết cùng trường với Nguyên
  - Chà , em giỏi nha -
  - Em mà lại - Nó được Nguyên Khen sướng phổng mũi
  - À , cơm chín rồi kìa - Nguyên nhắc nó . Nó đổ cơm ra một chiếc bát lớn . Nguyên cũng tỉ mỉ xem lắm nha tại anh chưa ăn món này bao giờ , mà đúng ra có nấu rồi nhưng không đầy đủ như nó nấu đây đâu . Cũng phải thôi thời gian 3 người đi biểu diễn rất nhiều , một ngày biết chừng nào lịch diễn , lịch quay , thậm chí còn có ngày ngủ chưa đầy 3 tiếng , đối với bọn anh được nghỉ 1 ngày còn khó hơn cả thi đại học cơ .
  - Được rồi , bây giờ nhé chúng ta phi hành thơm với dầu , cho thịt vào chảo trước trên lửa to cho ra bớt mỡ , rồi cho tiếp sò, nấm, đậu vào xào chín, nêm 1 thìa mắm và tiêu rồi tắt bếp. Để riêng ra đĩa to này nhé - Nó nói chuyện nghiệp giống như đầu bếp vậy
  - Sau đó Cho thêm 2 thìa dầu vào chảo. Đập trứng vào chảo, đảo nhanh tay trên lửa to. Khi trứng hơi vón thì cho cơm vào, dùng hai muôi dẹt đảo đều cơm với trứng lên. - Nó tiếp tục nói , Nguyên nhìn nó nấu ăn mùi thơm vào mũi tự nhiên thấy đói kinh khủng nha . Khái với Thiên Ti ở trên nhà cũng ngửi thấy mùi thơm . Riêng Khái thì đi theo mùi xuống bếp luôn =.=
  - Hít hà , thơm quá xem chừng cô nấu ăn cũng không tệ - Khái nói thực ra là trong lòng phục lắm cơ mà không nó ra đầu nhé
  - Xá , tôi mà lị - Nó
  - Sau đó anh bỏ 1 chút muối , 1 chút bột ngọt đảo đều thì %*(\$*&P)%#&\$ - Nó giảng cho Nguyên nghe
  - Chà em giống như đầu bếp luôn nha - Nguyên khen : - Cho anh thử chút đi , aaaa - Nguyên nói rồi há to miệng ra , nó phì cười xúc một thìa cơm vừa phải thổi sau đó đưa vào miệng Nguyên
  - Ngon không
  - Hum, very good - Nguyên nói rồi đưa ngón út lên . Tuấn Khải cũng muốn ăn lắm nha thấy Nguyên ăn cũng thèm lắm chứ bộ vậy nên hạ thấp lòng tự trọng nói với nó
  - Tồi thử nữa
  - Ồ , lại đó lấy đi - Nó chỉ vào chiếc nồi trên bếp
  - Không , cô lấy - Tuấn Khải nói
  - Lại mà lấy , anh là trẻ con à - Nó nói
  - Tại sao Nguyên được mà tôi không được chứ - Tuấn Khải lờ miệng thốt ra , aiza bị hờ rồi nha , nó cười cười vẻ nửa khinh khinh làm Khái đỏ mặt luôn , chắc là ngại lắm muốn kiểm cái hổ chui xuống nhưng mà không có .
  - Này đừng nói là lão Vương ghen tị với em đấy - Vương Nguyên vừa cười vừa nó
- Nó lấy muỗng xúc một thìa cơm thổi nguội rồi đưa đến miệng Khái . Tại Khái cao quá nên nó phải nhón chân lên . Nhìn cảnh buổi này rất ư là tình tứ nha .
- Sao ? Quá ngon phải hăm ?
  - Xi , cũng thường thôi - Khái nói
  - Ồ " cũng thường thôi" mà có ai đó đòi ăn cho bằng được cơ đấy - Vương Nguyên trêu Khái
  - Chuẩn anh Nguyên , Nguyên là số 1 - Nó nói . Phải nói là Khái bây giờ ngại vô cùng ngại , mặt đỏ hây hây như cà chua mùa thu hoạch

Buổi ăn cơm tối hôm đó rất vui vẻ tiếng cười nói không ngớt . 3 Chàng chưa bao giờ được ăn bữa cơm tự tay nấy ngon như thế này nên là cơm hết sạch không còn tí dầu nào

- Cho tôi / anh thêm nữa - 3 người đồng thanh

- Hết rồi - Nó ăn nhanh nhất lấy phần cuối cùng 3 chàng đành ngậm ngùi nhìn nó ăn mà " lòng đau như cắt , nước mắt tràn trề "

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chơi Thể Thao Kiểu Băng Du

Mặt trời đã lên cao , những ánh nắng bắt đầu chiếu rọi xuống , phủ khắp không gian ấy vậy mà trong 1 căn phòng màu hồng có 1 cô bé đang chần trùn kín đầu , đáng ngủ không thể nào " đẹp " hơn . Ngoài cửa đang có 1 người con trai vẫn khóa cửa chuẩn bị bước vào thì :

- Bộp - Chiếc đồng hồ báo thức rơi vào giữa mặt . Người con trai đó không ai khác vào đây chính là Tuấn Khải . Chúng ta hãy quay ngược thời gian vào 2 phút trước . Chiếc đồng hồ reo chuông " reng ... reng ... reng " đã lần thứ n rồi mà nó vẫn chưa chịu dậy . Kết quả là chiếc đồng hồ " đứng cảm " đã bị nó vứt nhưng địa điểm hạ cánh của nó không phải là dưới đất hay trúng tường mà là giữa khuôn mặt " đẹp tai " của Tuấn Khải . Phải nói là hiện tại anh đang rất tức

- Dậy ngay cho tôi - Tuấn Khải quát xem chừng tiếng quát này không xi nhê gì với nó , nó vẫn trùn chần lên đầu ngủ .

- Phạm Băng Du . DẬY - Tiếng hét lần này có uy lực lớn gấp 10 lần trước , cùng với lật cái chần trên đầu nó nó xuống . Haizz đúng là có hiệu quả nó bắt đầu mở mắt , ngồi dậy rồi đứng lên đúng điệu " gà rù "

- Tôi thuê cô về làm osin hay thuê cô về để ngủ vậy hả - Tuấn Khải nói giọng " chứa đựng ảm ức " . Nó đứng dậy xò chân vào dép đầu tóc bù xù , áo quần xộc xệch Khải nhìn phát ngán

- Ồ , biết rồi - Nó trả lời rồi đi vào phòng vệ sinh cá nhân . Nó xuống phòng khách thấy ba người đã ngồi đó hôm nay không đi diễn hay gì gì đó sao . Nó con gái mà dậy muộn nhất nhà , kể cũng ngại ahiihi

- Chào buổi sáng - Nó nói

- Em ngủ dậy muộn quá đấy - Thiên Ti nói

- Trẻ con đang tuổi ăn tuổi lớn mà - Vương Nguyên nói làm nó ngại kinh khủng

- Em kém anh có 1 tuổi chứ bộ - Nó nói

- Cô dọn dẹp ngay cho tôi đứng ở đó mà buồn chuyện - Tuấn Khải nói

- Biết rồi - Nó phụng phịu

Nó vào nhà tắm lấy dụng cụ vệ sinh ra . Đầu tiên là lau sàn , cái nhà này không lớn lắm , cũng không nhỏ đâu nên lau chấy một tiếng rưỡi là xong ấy mà . Nó bắt đầu lau từ nơi nó đứng cứ mười phút nó lại đứng lên một lần vì mỏi lưng , tự như cuộc sống này chỉ kéo dài 3 tháng thôi . Đang lau nó bị trượt chân ngã cái " Rầm " . Uza cái mông của nó đau điếng đi được

- Đồ hậu đậu - Từ đâu Tuấn Khải lò ra khoanh tay nói giọng khinh khinh

- Hừm - Nó lườm cho anh một cái tóe khói rồi tiếp tục lau

- Chỗ đó chưa sạch - Tuấn Khải vừa chỉ tay vừa nói ra đáng ông chủ

- Biết rồi - Nó nói giọng hằn học . Cứ thế 3 phút 1 lần thỉnh thoảng ông chủ cứ nhắc osin làm osin phát bực

- Chỗ đó chưa lau kia

- Ồ , từ từ sao cứ sồn sồn lên thế

- Cô đang nói ai đấy hả

- Con cún

- Cô....- Thịnh thoảng cứ vang lên những đoạn hội thoại như thế
  - Chỗ đó bẩn ,lau lại
  - Za , tôi lau rồi ai bảo anh lại dẫm lên hả
  - Tôi đi uống nước
  - Nước ở phòng khách cũng có xuống phòng bếp uống làm gì
  - Nước ở phòng bếp ngon hơn
  - Lý luận - Nó trả lời . Ồm cuối cùng cũng lau xong cái sàn ,đáng lẽ theo nó dự tính chỉ hết tầm một tiếng rưỡi là cùng , vậy mà có tên nào đó cứ phá rối ,nó hận không thể cào xé uống máu , ăn thịt tên đó . Còn tên nào đó cũng khoái chỉ cười toe toét . Nguyên và Ti đánh cờ vua trong phòng cũng đi ra ở trong phòng mãi cũng buồn chán . Lâu lắm rồi mới được nghỉ phép thoải mái thế này chẳng nhẽ cứ ru rú ở trong phòng
  - Chơi gì đi mọi người , chán chết mất - Vương Nguyên nói
  - Chơi cờ vua đi mấy đứa - Tuấn Khải nói
  - Lúc này tụi em chơi rồi - Thiên Ti
  - Chơi tiếp lúc này đại ca chưa chơi mà - Tuấn Khải dỗ ngọt
  - Ok ,hường ứng - Nó hào hứng nói
  - Cô có biết chơi không đấy - Tuấn Khải nói đều
  - Có mà anh không biết chơi ấy - Nó nói lại
  - Hừm,thách đấu cô - Tuấn Khải đập bàn tay chỉ vào mặt nói
  - Chấp nhận - Nó cũng trợn cả mắt , hếch cả mặt lên chân dậm bàn kiểu rất là "Thực nữ "
  - Có trò vui xem rồi - Nguyên hích vai nói thầm với Thiên Ti
  - Không biết cáo nào sa bẫy cáo nào đây - Thiên Ti nói
- Hai người bắt đầu sắp quân , nó quân đen và Tuấn Khải quân trắng . Thiên Ti về bên hỗ trợ cho nó còn Vương Nguyên thì bên Tuấn Khải .
- Anh trước đi - Nó hất hàm nói
  - Cho cô - Tuấn Khải nhường nó
  - Không khách khí - Thực ra nó mới biết chơi hôm qua thôi , nhưng mà cái máu nóng cứ dồn dập lên làm nó đồng ý thách đấu về hùng hổ lắm
  - Tốt , tiến lên trước 3 bước - Nó nói . 3 Người nhìn nó ánh mắt kiểu ngạc nhiên
  - Hà - Đồng thanh tập 1
  - À ,quên 2 bước - Nó nói rồi nhìn Thiên Ti ,thấy anh gật đầu
  - Tốt ,tiến 1 bước - Tuấn Khải nói
  - Ê , sao tôi tiến 2 bước mà anh tiến có 1 bước hả ? - Nó hỏi (Bạn nào không hiểu về luật chơi có thể lên mạng tìm trước khi đọc để hiểu nội dung nha ,định giải thích cơ mà lười lắm vào nội dung thôi nào =))))
  - Cô biết chơi không đấy - Tuấn Khải hỏi
  - Tất nhiên là...là biết rồi - Nó trả lời : - Tốt tiến 2 bước
- Cứ thế , trận chiến diễn ra , mọi người được một hôm cười ngả nghiêng vì cách chơi cờ vua của nó . Diễn hình là như sau đây
- Xe đi thẳng , tiến lên - Nó nói
  - Tượng đen , chéo lên 8 bước .Haha con xe của cô mất rồi - Tuấn Khải cười đắc chí

- Anh làm rồi con xe của tôi với con tượng của anh là bạn nên tượng khôngỡ ăn xe trả đây - Nó nói rồi cướp lại con xe làm Tuấn Khải vừa tức vừa buồn cười thôi thì cho qua . 1 Lượt đã dành dành này nó cứ được nước lần tới

- Mã lên - Nó

- Hậu đi thẳng . Cô còn non lắmahaha - Anh cười đắc chí

- Này anh không biết chứ hoàng hậu ẻo là làm con ngựa này dừng mãnh sẽ đề chết con hậu này nên cái này hậu tự vác xác đến là tôi ăn - Nói rồi nó lấy con hậu như đúng rồi ấy . Thiên Tỉ và Nguyên phải nói là cười lăn cười bò

- Cô chơi cái kiểu gì vậy - Tuấn Khải bức xúc

- Đúng thế còn cái - Nó nói

- Xe đi thẳng - Tuấn Khải nói

- Xe đi thẳng - Nó nói

- Chiêu tướng cô thua rồi - Tuấn Khải đắc thắng : - Minh giỏi thì chơi thế nào cũng thắng

- Anh khoan đã mừng vội con vua của anh xâm chiếm đất của vua tôi thì con vua của anh phạm tội bị bắt rồi nhè , với lại tôi còn con hậu nhè sẽ thay vua " buông rèm nhiếp chính " haha vua của anh bị bắt rồi nha ,vua tôi được thả anh thua rồi hiha - Nó nói rồi cười ha hả

- Cái kiểu chơi gì thế hả không công bằng hử - Tuấn Khải . Nguyên và Thiên Tỉ ngồi ở một bên cười roi cả xuống ghế đúng là bó tay bó chân bó luôn cả não với nó

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tại Khải - Tiểu Du Ốm Rồi (1)

Sau một buổi chơi cùng 3 người vừa vui vừa mệt nó đi vào nấu bữa trưa còn 3 người thì khỏi nói không xem ti vì thì cũng lên Weibo xem tin tức , rồi fan khen thôi . Nó cũng đang thắc mắc vì sao bọn họ được hâm mộ nhiều đến vậy nên cũng tham gia một nhóm fan . Hôm nay không biết nó định nấu món gì đây , vì nó rất thích ăn món xào nha nên hôm nay sẽ nấu đậu hũ non xào sả ớt và tôm xào . Tài nghệ nấu ăn của nó phải gọi là "trên cả tuyệt vời" nha . Lúc đưa lên thì ba chàng có vẻ bĩu môi ngán lắm bụng chắc nghĩ thầm ăn thế này sao đủ sức mà "nghi" cơ chứ =.= nhưng mà chỉ 10 phút sau thôi đã chén sạch trơn rồi , làm nó phải pha mì ăn đúng là không có ý tứ gì cả . Lúc đầu nó còn cảm thấy có lỗi vì cho 3 người ăn như vậy ai ngờ đâu lại ra nông nỗi như thế này .

- Woa , ngon quá từ khi có em nấu ăn đến giờ hôm nào anh cũng ăn nhiều cơm - Vương Nguyên vừa nói vừa xoa xoa cái bụng

- Verry good - Thiên Tỉ đưa ngón tay cái lên tán dương

- Ăn được - Tuấn Khải nói . Nó là ức chế lắm nha ngon thì nói ngon khen 1 câu thì chết ai à .

- Ahhihi quá khen quá khen - Nó cười ngại gãi đầu

Từ lúc về đây sống , nó chưa gọi cho Nhã Nhã lần nào nên nhân lúc hôm nay cũng rảnh nó vào phòng rồi gọi điện cho con bạn mê trai . Nó vẫn dấu Nhã Nhã về việc nó ở nhà của 3 anh

- Alo Nhã Nhã à - Nó nói

- Nhã cái gì mà Nhã mày có coi tao là bạn không , mày đi bao lâu rồi hử , này không gọi cho tao 1 cuộc , không báo trước tao 1 tiếng , tao không có loại bạn như mày - Nhã Nhã xỏ 1 tràng

- Nhã bình tĩnh nghe Tiểu Du nói nè - Nó giọng nhỏ nhẹ

- Nghe gì mà nghe - Nhã Nhã

- Cho tao 1 cơ hội giải thích mà - Nó năn nỉ

- Nói - Nhã Nhã

- Ờ , không phải là tao không coi mày là bạn thân đâu mà là hôm đó tao đi siêu thị sau đó ^&*(%#&^%*^ ..... và giờ tao phải ở nhà của họ - Nó kể

lại sự việc cho Nhã Nhã nghe và kết 1 câu khiến Nhã Nhã cực kì sốc

- AA mày may mắn lắm hay hôm nào tao đến chỗ mày nha - Nhã Nhã hí hửng thái độ giận dữ biến mất đâu

- Ồ ,hôm đó tha hồ mà chụp ảnh nha - Nó nói : - Tao cũng đang chán đả .. - Nó chuẩn bị nói thì từ ngoài cửa Tuấn Khải bước vào nói :

- Cô ra nhỏ cỏ tia cây sau vườn nhanh lên

- Bye nha tau bận rồi - Nó chào Nhã Nhã rồi dập máy

- Hà không phải chờ bây giờ là buổi trưa mà nắng lắm , để chiều râm mát rồi tôi làm cũng được - Nó nói

- Nhanh ,ngay và luôn - Tuấn Khải nói

- Nhưng mà đây là chung cư làm gì có vườn - Nó hỏi

- Ai nói với cô chung cư là không có vườn ? - Tuấn Khải : - Đi thẳng , sau đó rẽ trái số vườn 219 là nơi cô làm . Nói xong anh đi luôn không thèm để tâm nó

- Đến chiều chúng tôi về phải xong đây - Tuấn Khải nói vọng lại

- Đồ thói tha , đáng ghét ,quý tha mà bắt anh đi aaaaaaaa - Nó hét rồi đội chiếc mũ vành rộng ,cùng chiếc áo khoác ngoài mỏng . Nó đi xuống đại sảnh rồi rẽ trái tìm số vườn 219 như Tuấn Khải nói . Nhưng đi tìm mãi mà chẳng thấy đâu , trời trưa nắng gay gắt chưa làm mới đi tìm vườn thôi mà mặt nó đã đỏ , mồ hôi rơi vãi trên khuôn mặt bầu bĩnh . Đi đi lại lại mấy vòng nó cũng đã tìm được khu vườn Tuấn Khải nói . Khu vườn này rất rộng chia ra thành 4 ô một ô trồng hoa tulip 1 ô trồng hoa từ đỉnh hương và 1 ô là hồ cá ô còn lại là xích đu và một bộ bàn ghế màu trắng nhìn rất đẹp . Nhìn chung khu vườn này là bản nhất trong các khu vườn ở đây ,cô về như lâu rồi chủ nhân của khu vườn không xuống đây . Nó nhìn khu vườn có 1 cảm giác quen thuộc ,quen, rất quen giống như nó đã đến đây rồi nhưng không nhớ được nó cảm giác kí ức này rất quen thuộc . Nhưng rồi lại nghĩ nơi xa hoa này nó làm gì có cửa đặt chân đến chứ chắc chỉ là nó ảo tưởng thôi rồi nó ngồi xuống cắt đám cỏ , dây leo quanh cái ghế . Bỗng nhiên có một con chuồn chuồn bay qua :

- aaaaa chuồn chuồn ahihi chị sẽ bắt được chú này - Nó nói rồi theo con chuồn chuồn cả buổi

- Aiza khi nào cho xong trời - Nó vừa lau cái ghế vừa than kẻ làm cũng lâu nó cũng đuối mệt rồi nhìn đồng hồ cũng đã 2 giờ chiều rồi . Tại lúc trưa nó ăn mì nên bây giờ nó thấy đói kinh khủng đúng lúc đó thì Thiên Tỉ từ đâu tới đưa cho nó chai nước mát cùng một cái bánh ngọt :

- Ăn đi cho đỡ mệt này

- Woa cảm ơn anh ,sao anh biết em đói mà đem xuống vậy - Nó cười tươi rồi làm ai đó ngây ngất 5,6 giây . Thiên Tỉ xoa đầu nó dịu dàng :

- Lúc trưa không phải tại bọn anh ăn hết phần cơm của em nên em mới ăn mì sao

- Hi hi không sao mà - Nó nói

- Anh cùng 2 người kia phải đến lớp luyện thanh nữa em làm xong thì lên nhà nha - Thiên Tỉ dẫn dò

- Yes ,madam- Nó chào làm anh phì cười rồi quay lại làm việc

Nắng vẫn nóng như đồ lửa không ngớt đi là bao , nó tự hỏi Tuấn Khải không có lòng người sao chứ ,sao lại bắt nó làm việc vào buổi này

- Anh ta làm vậy không thấy khó chịu trong lòng hay sao trời

- Lòng tôi khó chịu nhưng tất các bộ phận khác ở tôi đều dễ chịu - Nó đang than vãn thì có 1 tiếng nói quen thuộc từ đâu "bay" đến

- Vô lương tâm - Nó nói rồi tiếp tục làm

- Lát nữa tôi về phải xong đây - Tuấn Khải nói

- Biết rồi đi đi đồ đáng ghét - Nó nói rồi tiện tay vút luôn nắm cỏ ở trong tay về phía Khải

- Đồ con lợn - Anh nói xong rồi chạy luôn không thì đứng đó 1 chút nữa không biết chừng có 1 cái dép phi vào mặt anh cũng nên

Nó mài miết làm tay làm miệng không ngừng rửa xả tên đáng ghét nào đó làm "tên đáng ghét " cứ hất xì liên tục :

- Hất xì

- Hất Xi

- Hất xid có khi mình hất xì sắp ốm rồi cũng hất xì nên - Tuấn Khải vừa nói vừa hất xì

- Làm việc xấu ắt gặp quả báo - Thiên Ti nói
- Ahaha đại ca là ác ma - Nguyên Nguyên cũng hưởng ứng theo
- Mấy đứa muốn chết không - Tuấn Khải

Nó làm xong chuẩn bị đứng dậy thì đầu óc quay cuồng mọi vật xung quanh cứ mờ dần mờ dần trước tầm mắt nó rồi mất hẳn . Nó đã xỉu rồi . Đúng lúc đó Thiên Ti quay về lấy thứ gì đó ra sau vườn thì thấy nó ngất anh hốt hoảng sờ trán nó rồi cũng nó vào trong nhà . Thiên Ti chỉ biết đắp khăn lên trán cho nó đỡ sốt bây giờ nó đang ngất mà

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tại Khải - Tiểu Du Ốm Rồi (2)

Thiên Ti chườm khăn mát lên đầu nó rồi gọi điện cho Tuấn Khải :

- Alo - Tuấn Khải nói
- Alo em đây - Thiên Ti
- Có chuyện gì không - Tuấn Khải hỏi
- Anh về nhà đi Tiểu Du ốm rồi - Thiên Ti giọng lãnh đạm
- Tại sao anh lại phải về chứ - Tuấn Khải giọng khó chịu
- Tại sao à ? Anh còn hỏi câu đó sao , anh nghỉ buổi trưa bảo Tiểu Du làm việc rồi em ấy bị ngất còn hỏi tại sao à, osin cũng có chừng mực của osin chứ . - Thiên Ti rất lo cho Tiểu Du và rất tức Tuấn Khải anh quá trẻ con :- Nội trong 10 phút anh phải về ngay
- Anh biết rồi - Tuấn Khải dập máy xin phép Quản lý hỏi hả chạy về ,anh biết Thiên Ti rất tức anh , anh cũng biết anh có lỗi .

Về đến nhà mở hơi ướt đầm khuôn mặt của Tuấn Khải , anh chạy liền vào phòng :

- Em đến công ty đi để cô ấy anh chăm cho - Tuấn Khải nói
- Ukm, em đi đây ,chăm sóc cẩn thận thuốc em để ở hộp nhỏ bên kia , nấu cho cô ấy ít cháo nha - Thiên Ti dặn dò cẩn thận
- Anh biết rồi - Tuấn Khải nói

Tuấn Khải trầm tư nhìn nó . Nhìn nó khi ngủ rất dễ thương khuôn mặt trắng ngần bầu bĩnh , chiếc mũi cao cùng đôi lông mi dài cong vút , cánh môi anh đào chum chim như đang cười làm Khải ngây ngất 1 hồi lâu . Đáng về tình nghịch,năng động thương ngày biến mất đầu thay vào đó là bộ dạng hiền lành như một con mèo nhỏ . Thấy nó hơi cử động anh giật mình nhìn vào đồng hồ đã gần tới anh xuống bếp nấu cho nó một bát cháo . Trình độ nấu ăn của anh phải gọi là thâm hơn từ "thâm" không biết khi ăn xong nó có khỏe lại không hay là càng nặng thêm đây . Khoảng 1 tiếng sau bát cháo hoàn thành nhà bếp phải nói là thành một bãi chiến trường bát đĩa hình như voi mất 1 nửa rồi , dầu mỡ đồ tung tóe . Anh ném thử tô cháo tuy không ngon nhưng mà có lẽ ăn được . Đưa bát cháo vào phòng anh thấy nó đã tỉnh :

- Cô tỉnh rồi à - Anh đặt tô cháo lên bàn rồi hỏi thăm nó
- Mất mớ hay sao mà không thấy - Nó trả lời ,nó rất tức anh nha ,tại anh mà nó thành ra thế này
- Cô... thôi không chấp người bệnh - Anh nói xem ra tại anh mà nó bị như thế này . Anh sờ tay lên trán nó làm nó ngượng đỏ mặt , anh thấy vậy cũng ngượng ngượng rút tay lại :
- Đỡ sốt hơn rồi - Tuấn Khải nói :- Cô ăn cháo đi
- Để ấy tí nữa tôi ăn - Nó nói giọng yếu ớt thật sự bây giờ nó đuối lắm rồi
- Để tôi dứt hay cô tự ăn . 1,2,3- Tuấn Khải nói cầm tô cháo mặt nham hiểm
- Tôi tự ăn - Nó nói rồi cầm lấy tô cháo nhưng nó yếu quá tay cầm không vững nên ....

- Cẩn thận - Thấy tôi cháo trên tay nó sắp rơi anh liền rướn người lại đỡ , mặt anh và mặt nó cách nhau chừng 3-4 cm là chạm rồi . Thành ...thịch...thình...thịch... trái tim anh đập mạnh . Tuấn Khải lùi lại cảm thấy thật xấu hổ còn nó thì khòì nói nhìn cái mặt đỏ như cà chua vậy ngượng muốn tìm cái chỗ nào dưới đất mà chui xuống luôn rồi . Thấy nó cảm tỏ cháo không vững anh xúc một thìa cháo nhỏ rồi đưa lại gần miệng thổi nguội hành động rất dịu dàng.....rất ân cần rồi đưa tới miệng nó

- Ngon không - Anh hỏi

- Ăn được mà lần sau anh đừng bỏ hành nhé tôi không thích ăn hành - Nó nói

- Ừm, xin lỗi cô sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa - Anh nhỏ nhẹ

- Không sao - Nó nói rồi ăn hết thìa cháo tiếp theo , cứ thế trời lạnh mà sao lòng ấm thế

- Anh không đi làm sao , Thiên Ti đâu - Nó hỏi lúc nó ngắt nó vẫn cảm nhận được anh bế nó mùi tử đinh hương rất quen thuộc .

- Tụi anh về rồi đây - Thiên Ti và Nguyên Nguyên đồng thanh . Đúng là thiêng thật nha

- Nhắc Tào Tháo ,Tào Tháo tới liền - Tuấn Khải châm chọc

- Anh mua kem này Tiểu Du - Nguyên Nguyên tươi cười đưa một túi kem to bự trước mặt nó

- AAAAAAAA Kem em thích ăn kem , hihi moa - Nó reo vui rồi hôn gió Nguyên Nguyên trông rất đáng yêu

- Trẻ con, chén thôi nào - Thiên Ti nói rồi lấy kem ra ăn

- Ấy, anh Ti cái kem ấy lớn nhất của em cơ - Nó đòi

- Không được anh lấy trước mà- Thiên Ti cười cười

- Cho em đi mà em nhỏ nhất nhà phải nhường em chứ - Nó nói

- ỪM ,cho em này - Thiên Ti đưa đến cho nó nhưng nó chưa cầm được thì bị Tuấn Khải giật mất

- Cái này là của lão Vương kakaakaka - Tuấn Khải cười rồi chạy

- Trả lại đây cho tôi , trả đây

- Không trả đấy thì sao - Tuấn Khải vừa cười vừa chạy .Nụ cười rất tươi , rất thật không như lúc ở trên sân khấu gương gao...giả tạo

- Trả đây - Nó càng quyết liệt thì Tuấn Khải càng cười thôi thì thượng sách không được thì dờ hạ sách vậy

- Huhu trả kem đây cho tôi huhu anh lớn rồi mà còn dành ăn hichic huhuhu - Nó khóc lên làm Tuấn Khải ngừng chạy , Thiên Ti và Nguyên Nguyên chạy lại thấy nó nháy nháy mắt cũng hòa theo

- Tiểu Du nín đi đừng khóc nữa nha , anh thương- Nguyên nói giọng ngọt ngào làm Khải tưởng thật

- Tiểu Du ngoan nào , đừng khóc - Đã vậy Thiên Ti cũng nói thì chắc là thật rồi vì có khi nào Tũ nói dối đâu . Xem xét tình hình Khải quay lại đưa chiếc kem cho nó :

- Đây trả cô đấy nín đi

- Ahaa cảm ơn nha ahahahah- Nó cầm chiếc kem liếm liếm cười đắc thắng . Tuấn Khải lúc đầu ngờ mặt ra đến khi hiểu tình hình thì quay lại lườm hai đứa em tõe lửa rồi định túm đầu cho mỗi đứa 1 phát tội dám lừa đại ca ai dè đã nhập hội với nó cười ha hả ở đầu kia

- Đứng lại hết cho tôi - Tuấn Khải quát

- Lêu lêu đại ca lại đây nào- Nguyên Nguyên nói

- Đại ca thật "moe" nha - Thiên Ti nói đều

- Từ khi nào chúng mày dám chơi khăm anh thế hử - Tuấn Khải nói

- Ahhihi từ khi có chị vào cái nhà này , ta là bá chủ thiên hạ - Nó nói rồi tuôn điệu cười phù thủy ra

- Đứng lại - Tuấn Khải đuổi theo 3 người chạy vòng quanh căn nhà đang chạy thì " bộp" nguyên cái bản mặt đẹp trai của anh bị "dán vào cửa" , tội nghiệp "Khải cửa cửa " không để ý nên để 3 con quỷ chạy vào phòng định vào theo thì chúng nó đóng sầm cửa lại .

- Cái nhà này loạn hết cả rồi - Tuấn Khải uất hận hét lên

- Ahaahaha - Tiến cười rộn ràng phát ra từ trong căn phòng
- Đại ca lâu rồi mới được chơi vui như vậy - Thiên Ti nó
- Ừm, đúng vậy lâu lắm rồi, cũng lâu lắm rồi anh không quên tụi này nên tụi này phản anh - Tuấn Khải nói
- Ahaahahaha - Tiếng cười giòn tan, rộn ràng phát ra từ căn nhà của họ. Một tiếng cười vui vẻ thực sự

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chuyện Ngày Mưa

Tối ngày Tiểu Du ôm có mấy đứa ăn mì mà mặt vẫn cười tươi, trong đầu cứ nghĩ thả ăn mì còn hơn ăn cháo của Đại Ca nấu.

Một ngày mới đã đến, trong căn hộ nhỏ ở tầng trên có 1 đứa đang hốt hoảng:

- Chết rồi muộn giờ rồi - Tiểu Khải vò đầu bứt tóc rồi chạy sang phòng Nguyên Nguyên:
- Nguyên Nguyên dậy muộn giờ rồi hôm nay phải quay chương trình thực tế
- ừm, mấy giờ rồi anh - Nguyên Nguyên giọng ngái ngủ
- 6h30 rồi dậy nhanh - Tuấn Khải dục
- HỦM, mới có 6h30 hà. Hà 6h30 rồi aaaaaaaaaa- Nguyên Nguyên hét câu trước bình thân bao nhiêu thì câu sau sốc bấy nhiêu. Nguyên nhảy xuống giường rồi vào phòng vệ sinh cùng Khải.
- Thiên Ti ơi dậy ngay - Khải và Nguyên vừa chạy vừa hét 7h là bắt đầu rồi mà các anh vẫn chưa chuẩn bị gì cả. Đang gọi thì thấy Thiên Ti bê 4 đĩa thức ăn ra bàn cùng nó. Ahiih hôm nay nó "dở chứng" dậy sớm rồi rù Thiên Ti nấu ăn
- Chết tiệt sao không kêu tụi này dậy với - Tuấn Khải nói
- Thấy các anh ngủ say quá chúng tôi không nỡ ahiih - Nó nói miệng cười ngoác ra
- cái gì mà "chúng tôi" - Nguyên Nguyên nói: - Em có biết hôm nay chúng anh phải quay chương trình thực tế rất quan trọng không hả?
- Đúng đúng, Nguyên Nguyên của anh hôm nay thật "men" nha - Tuấn Khải vất tay qua vai Nguyên nói
- Nhanh đi ra còn ăn sáng đừng ở đó mà tám chuyện nữa - Thiên Ti nhắc
- Ồi, quên mất - Nói xong Nguyên và Khải chạy thẳng vào phòng vệ sinh. Thiên Ti và nó nhìn nhau cười bí hiểm, không biết hai người này đang có toan tính gì đây. Đợi hai người đi ra nó và Thiên Ti ngồi xuống bàn ra vệ sinh, cứ cật xẻo từng miếng trứng miếng cơm ăn còn Nguyên và Khải ăn rất nhanh hì hục vừa ăn vừa nói:
- Thiên Ti ăn nhanh lên còn đi - Tuấn Khải nói
- ừm ừm ể anh em ông uần ý ấng - Nguyên vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói (Thiên Ti ăn chậm thế nhanh lên không quản lý miệng)
- Hôm nay được nghỉ - Thiên Ti phun ra bốn chữ lãnh đạm mà Khải với Nguyên Nguyên
- Phụt - Liên hoàn com bay vào mặt Thiên Ti từ miệng của Khải và Nguyên
- Hai người làm cái trò gì vậy hử - Thiên Ti đứng lên chạy vào nhà vệ sinh còn nó ở ngoài cười sặc sụa
- AHIIIIIIIIIIIIII Phản ứng mạnh ghê á ahiihahiiha- Nó
- Là sao Tiểu Du - Vương Nguyên hỏi
- Cô biết chuyện này rồi - Tuấn Khải giọng nghi ngờ
- Ồ - Nó trả lời tỉnh bơ rồi gắp miếng trứng cho vào miệng làm hai người tức ói máu

- Thiên Ti /Băng Du- Vương Nguyên/ Tuấn Khải hét to làm " căn nhà rung chuyển" . Thiên Ti ở trong nhà vệ sinh hoảng hồn còn nó khỏi nói chắc bây giờ hồn đã lên mây xanh rồi

- Tại sao hôm nay lại được nghỉ vậy - Thấy Thiên Ti đi ra Tuấn Khải nhảy chồm tới hỏi

- Ổ Tứ Xuyên mưa lớn không quay được còn được nghỉ thêm 3 ngày nữa CO - Thiên Ti nói

- AHAHAHA YEAH - Khải và Nguyên hét lên

Nó dọn những đĩa com xuống bếp . Gì chứ tại sao 3 người kia ăn xong rồi lại nằm trườn ra thế kia chứ , bắt công quá . Trời lạnh cắt da cắt thịt thế này mà phải dùng nước lạnh có khô không chứ . Nó đang rửa bát thì thấy một con dán chui từ ống nhựa ra và ...

- aaaaaaaaaaaaaa choeng - Tiếng hét thất thanh cùng với tiếng bát vỡ làm 3 người hoảng hồn ,Tuấn Khải vội vã chạy xuống

- Làm sao đấy ? - Tuấn Khải vội vã hỏi

- Gián có có Gián - Nó lấp bắp nói rồi quay xuống nhặt mảnh vỡ

- Xi gián chứ gì mà phải sợ chứ - Tuấn Khải nói rồi định quay lên

- Á - Thấy nó kêu Tuấn Khải quay lại tay nó....đang chảy máu anh lo lắng

- Sao mà cô vụng quá vậy - Anh nói rồi cúi đầu xuống rồi đưa tay nó vào miệng để cầm máu làm nó đỏ mặt Thiên Ti xuống định xem nó thế nào thì thấy Tuấn Khải ... nên đi lên trong lòng thoáng chút buồn ... Một lúc khi máu đã gần ngưng anh chạy lại lấy hộp sơ cứu rồi dán băng cho nó ....rất ân cần

- Lần sau nhớ cẩn thận - Tuấn Khải nói định quay lên nhà thì

- Ê cẩn thận kia - Nó vừa nói vừa với tay chạy Tuấn Khải đang quay đầu lại thì thấy nó vấp phải hộp y tế lúc này anh quên chưa cất lần này lại đến phiền anh :

- Coi chừng kia - Nói rồi anh vòng tay đỡ lấy nó nhưng tiếc thay nó mất đà lao vào người anh

- AAAAAAAAAAAAAA- hai người hét lên . Giờ đây , thời gian như ngưng đọng lại , mũi kề mũi , môi kề môi . Nó ở trên (>.<) mắt mở to bất ngờ , còn anh cũng vậy .....thần thờ . Mất mấy giây sau định thần được nó đứng dậy , mặt đỏ ửng như than , anh cũng ngại ngại quay sang hướng khác

- AHUHUHU first kiss giữ cho chồng tương lai mà sao anh lại cướp anh là đồ biến thái - Nó nói

- Cô thì có tại cô mà - Tuấn Khải nói mặt đỏ

- Cút lên nhà đi - Nó nói rồi quay ra rửa bát : - Ôi first kiss của mình , chồng tương lai à em xin lỗi sẽ giữ second kiss cho anh nha

Nó rửa bát xong thì quay lên phong đi qua phòng khách Thiên Ti và Nguyên hỏi thấy nó không trả lời liền nhăn mặt khó hiểu , nó cứ cúi gằm mặt đi vào phòng hai người quay sang thấy mặt Khải hồng hồng (yêu chưa) . Nó nhìn vào chiếc gương sờ lên môi và nghĩ thầm :

- " Ừm đây không phải first kiss chỉ giống như kiểu đi xe buýt sờ sau lưng môi chạm nhau thôi , ừm đúng sau này nếu bạn trai mình hỏi thì mình nói là nụ hôn đầu của mình trao cho anh ấy ahihi " - Nó vừa cười vừa sờ môi đắc ý khiến ai đó đứng ở ngoài phòng này giờ định vào xin lỗi hiểu nhầm

- Lỡ hôn mà cũng vui thế cơ à - Chính xác thì đây chính là Tuấn Khải thấy nó như vậy chẳng hiểu sao anh lại sờ vào môi mình rồi cười nhẹ đi ra phòng khách

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nam Nam Đến Chơi (1)

Hôm nay đã là ngày thứ hai , trong ba ngày các anh được nghỉ . Căn nhà có nó vẫn tràn ngập tiếng cười.

Thấy nó vờn vai ngáp ngắn,ngáp dài đôi chân nhỏ nhắn , trắng trẻo bước ra trước cửa phòng , Thiên Ti quay lại nở nụ cười ấm áp như ánh nắng :

- Chà , "con lười" hôm nay dậy sớm thế - Thiên Ti nói . Nó đang đi nghe tiếng nói liền quay lại "tặng" cho chàng một cái lườm tóa lửa . Chàng biết điều cũng quay lại không giám nói gì . Nó đi vào phòng tắm VSCN rồi đi ra phòng khách thấy Thiên Ti đã thay đồ ,rồi còn hóa trang cô đoán được là anh chuẩn bị đi ra ngoài liền lon ton chạy lại hỏi :

- Anh Thiên , anh đi đâu vậy
- Anh đi đón Nam Nam qua chơi mà này anh tên họ đầu đủ sao cứ gọi anh là anh Thiên thế - Anh nói đôi lông mày hơi nhíu lại
- Hi hi , gọi vậy cho dễ thương , mà Nam Nam là ai vậy anh - Nó cười khoe hàm răng trắng nõn , đều như hạt bắp làm ai đó đỏ mặt
- Là em trai của anh - Anh trả lời nó rồi rút chiếc điện thoại trong túi ra : - Hình của Nam Nam đây . Nó chăm chú xem ảnh anh chụp trong điện thoại , trông đứa bé thật dễ thương nha , đôi má phúng phính , cái môi nhỏ nhắn xinh xinh chu ra nhìn yêu cực luôn ấy , rồi ảnh cậu bé ấy mặc bộ đồ gấu Panda hai tay giả vờ dụi mắt , ảnh chụp cùng Thiên Ti rất rất nhiều lần .
- Woa dễ thương quá đi - Nó vô thức thốt lên : - Anh Thiên nhanh đi đi đón nó liền về đây cho em - Nó lập tức đẩy cậu ra khỏi nhà trong niềm phấn khích mong đợi . Tuấn Khải và Vương Nguyên vừa ngủ dậy đi ra phòng bắt gặp được cảnh này liền nhìn nhau khó hiểu rồi cùng nhau đi VSCN với tốc độ "tên lửa" . Nó quay vào nhà ngồi xuống ghế , mới sáng ra đã ăn snack , ngồi xem ti vi như chủ nhà vậy . Tuấn Khải thấy vậy liền lại chỗ nó ngồi thụp xuống nhìn nó như dò lade làm nó hơi run người vô thức lấy tay che ngực lại
- Anh làm cái gì vậy - Nó hỏi
- Tôi thấy cô có vấn đề về não - Anh nói về đăm chiêu suy nghĩ . Nó nghe được câu anh nói thì hơi bị sốc .
- Sao ? - Nó hỏi về mặt ngu ngơ
- Trong nhà này cô là chủ hay là osin mà mới sáng ra ngồi đây xem ti vi , nhà tôi không thừa tiền điện nhé , với lại ai cho cô lấy snack khoai tây của tôi mà chưa có sự cho phép ? Đi lau nhà khăn trương ? - Anh hét lên như vừa làm mất một số tiền lớn vậy còn nó thì biết mình vừa bị anh xỏ xiên nên tức lộn ruột . Dơ tay lên đập bàn cái "bộp" :
- Bà biết rồi không cần mày nhắc - Tuấn Khải vừa nghe xong câu phát ngôn bá đạo của nó liền sốc rơi vàng tình trạng chết lâm sàng , Vương Nguyên đi ra từ phòng tắm nghe thấy thì mắt tròn ngược sốc không kém Khải là bao . Nó đang chuẩn bị quay đi đi xuống bếp thì một tiếng nói cực "moe" từ đâu phát ra :
- Khải ca ca - Nam Nam chạy nhào vào lòng Khải ôm anh chặt như muốn thỏa nỗi mong nhớ .
- Nam Nam ngoan - Anh cũng ôm và xoa đầu Nam Nam , nó nhìn cảnh tượng này sao thấy Tuấn Khải thật ấm áp . Cậu bé từ lòng Khải rồi ra chạy lại ôm Nguyên Nguyên
- Nguyên Nguyên , Nam Nam nhớ anh lắm - Giọng nói trẻ con ngây ngô , ngọt ngào phát âm chưa rõ nghe sao dễ thương quá .
- Moa , Nguyên ca cũng nhớ Nam Nam lắm - Nguyên Nguyên quỳ xuống hôn lên trán Nam Nam giọng ngọt ngào dỗ dành . Thiên Ti và nó mỉm cười , bé Nam Nam thật đáng yêu . Nam Nam buông Nguyên ra rồi tròn mắt nhìn nó , bàn tay búp măng trắng nõn chỉ về phía nó đang đứng
- Đây là ai ca ca - Cậu bé hỏi Thiên Ti
- Đây là ừm....nói thế nào nhỉ....đây là ...bạn của tụi anh - Thiên Ti suy nghĩ một hồi lâu rồi trả lời Nam Nam
- Chào tỷ tỷ - Nam Nam vòng tay lại chào nói , không kiềm chế được nó quỳ xuống rồi hôn "chụt" một cái vào má Nam Nam khiến cho ba chàng không khỏi gan tị .
- Chào em , chị là Băng Du - Nó tươi cười giới thiệu với cậu bé .
- Em là Nam Nam siêu cấp dễ thương - Cậu bé nói lại rồi tặng tỷ tỷ một nụ cười thật moe . Nó cười rồi lấy tay bẹo cái má bánh bao phúng phính của đứa nhỏ . Ba người ngồi nhìn hai tỷ muội hoa moe bắn tung tóe . Nó tạm biệt Nam Nam đi làm việc nhà , cậu bé leo lên chiếc ghế sofa ngồi :
- Ca Ca ơi Nam Nam đói - Nam Nam nói rồi xoa bụng , Thiên Ti nghe vậy liền đi xuống bếp lấy cho Nam Nam một cốc sữa tươi . Nam Nam vơ lấy cốc sữa trên bàn tu ừng ực rồi dơ ly lên nhìn nó cười ý bảo " em giỏi không uống một chốc hết một ly sữa to rồi nè"
- Nam Nam uống nhiều vậy bụng nó cái "bùm" thì sao - Tuấn Khải nói rồi đưa hai tay ra minh họa
- Đã có các ca ca lo , Nam Nam chỉ việc ăn thôi , nhìn này bụng Nam Nam bây giờ lớn chưa , thế mà có bẻ đâu - Nam Nam hồn nhiên xoa bụng nói làm mọi người phì cười .
- Nam Nam uống sữa còn để dành quanh miệng kia - Nguyên Nguyên cười nói Nam Nam rồi lấy tay vẽ một vòng quanh miệng . Nam Nam nghe ca ca nhắc thì đưa lưỡi liếm một vòng quanh miệng rồi cười hi hi
- Nam Nam uống hết rồi không có nữa đâu
- Nó đang lau sàn thấy cử chỉ đáng yêu ấy của Nam Nam thì không nhịn được cười làm cậu bé quay lại
- Sao tỷ cười Nam Nam - Cậu bé hỏi

- Vì Nam Nam đáng yêu - Nó trả lời
- Tỷ thật có mắt nhìn người nha - Nam Nam nói làm 3 người kia mắt chữ A mồm chữ O " Nam Nam sao em lại nói được những lời như thế ,em học đâu ra vậy"
- Nam Nam thật biết nịnh nha - Nó chọc cậu bé
- Nam Nam đáng yêu chừng nào tỷ - Nam Nam ngây ngô hỏi . Nó vòng tay thật lớn rồi nói
- Chừng này luôn này - Nam Nam thấy vậy cũng dang tay to như tỷ tỷ ,miệng chu ra :
- Tỷ tỷ cũng đáng yêu chừng này luôn này - Nó nghe vậy thì bật cười
- Oẹ - Tuấn Khải làm bộ nôn ra . Nam Nam nhìn ca ca của mình như vậy liền chau mày giả bộ nghiêm túc
- Ca ca bị dúi rồi tỷ tỷ của Nam Nam dễ thương như vậy mà ca ca lại nôn là sao - Nó thấy Nam Nam nói như vậy hả dạ lắm thầm mắng Tuấn Khải xối xả .
- Ca ca dị ứng với lời nói của Nam Nam thôi - Tuấn Khải nói
- Ca ca con trai mà để tỷ lau nhà kia ca ca lại lau dê - Nam Nam nói
- Gì? Nguyên Nguyên và Thiên Ti không phải là con trai sao ? sao Nam Nam trách mỗi ca thế ? - Tuấn Khải nhăn mặt giả bộ đáng yêu với Nam Nam
- Kệ , ai bảo ca chê tỷ tỷ của Nam Nam xấu -Nam Nam đổi Khải quay mặt đi chỗ khác . Anh thầm rửa nó , tại nó mà anh mới bị như vậy , nghe lời Nam Nam để bé bớt dỗi nên phải ngâm ngùi cầm cây lau nhà lên . Còn nó thì hí hửng lại ngồi ghế sofa cùng bé đầu thầm nghĩ " Nam Nam nhỏ nhưng quyền lực Nam Nam lớn " . Thiên Ti và Nguyên Nguyên nhìn Tiểu Khải lau mà lòng ảm ức thay , vừa thấy thương vừa thấy hài đường đường là một ngôi sao nổi tiếng mà bây giờ lại đi lau nhà . Thế là sáng hôm đó có ba người ngồi trò chuyện vui vẻ cùng đứa bé đáng yêu có người cầm cây lau nhà mà lòng hậm hực

Sau mấy ngày vắng bóng ta đã trở lại và ăn hại hơn xưa . Đừng ai quên truyện ta nha . ai quên hay chưa đọc thì nói ta chỉ link nha *moa*

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nam Nam Đến Chơi (2)

Một buổi sáng vui vẻ trôi qua,những tia nắng nhẹ buổi sáng bây giờ đã rực lên một màu cam vàng chói lóa.Trong một căn hộ ở tầng trên phát ra một tạp âm:

- Xi...xèo ôi má ơi cháy rồi - Tiếng cháy xi xèo phát ra cùng một mùi hét đặc trưng khiến Tuấn Khải phải la lên và chạy xa ra khỏi bếp trên tay anh đang cầm một chiếc môi và một đôi đũa , thân đeo chiếc tạp dề màu hồng hình hello kitty mà Băng Du hay dùng .
- Sao mà anh rán trứng lại để cháy khét như thế này - Nó hét lên rồi phi nhanh lại tắt bếp,nếu duy trì tình trạng này một hồi nữa không chỉ trứng cháy đầu mà còn là cái chảo và nguyên một cái bếp sẽ thành một bãi chiến trường với một mớ hỗn độn .
- Phù....may quá - Anh vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm , đối với anh nấu ăn là một việc khó và ăn đồ mình nấu chính là một ác mộng kinh hoàng . Nhớ có lần anh vào bếp nấu món "mì tôm xào thập cẩm" để ăn trưa,thần làm đại ca muốn giúp các em có bữa ăn ngon lành,bổ dưỡng nào ngờ đầu ăn xong ba người bị Tào Tháo rượt phải bỏ cả buổi họp báo,kể từ lần đó không ai dám ăn đồ của anh Đại nầu nữa.
- Anh lên nhà chơi với Nam Nam đi để tôi nấu cho- Nó nói rồi lại bếp lau chỗ dầu mỡ bắn tung tóe lúc này . Tuấn Khải chỉ đợi câu nói đó của nó liền tháo chiếc tạp dề trên người ra chạy tót lên nhà không quên cầm theo một đồng bim bim .
- Nguyên Nguyên ,Thiên Ti ăn snack không ?- Anh hỏi rồi thả đồng bim bim xuống bàn .
- Tiểu Nam ăn không ?- Thiên Ti dịu dàng nhìn Nam Nam hỏi
- Nguyên ca phải xuống bếp kêu chị Du lên đút cho Nam Nam ăn cơ - Nam Nam quay sang Nguyên Nguyên nói,Thiên Ti mỉm cười véo má Tiểu Nam.Tuy mới chơi với nó một buổi sáng thôi nhưng Nam Nam rất thích nó , chơi thân với nó cho cả ba chàng ra rìa ,ba chàng cũng tức lắm nhưng đành "cán răng chịu đựng" không để tiểu bá bối giận là không yên đâu . Nam Nam còn đập tay tuyên bố "Chị Băng Du là của Nam Nam cấm các ca đụng vào. "

Nguyên Nguyên chiều theo ý Tiểu Nam liền đứng dậy đi xuống bếp gọi Băng Du :

- Băng Du , đang nấu món gì mà thơm thế - Nguyên Nguyên vừa nói vừa đi lại chỗ nồi súp nó nấu đang tỏa khói .

- Em nấu súp cho Nam Nam nè - Nó trả lời rồi lấy một ít nước vào cái muỗng nhỏ để thử rồi gặt đầu . Nam Nam tuột người xuống ghế lon ton định chạy xuống bếp tìm tỷ tỷ thì thấy Nguyên và nó đứng sát cạnh nhau nhìn từ góc độ của Nam Nam trông hai người như một cặp đôi đang yêu nhau , ghé sát vào nhau vậy . Nam Nam thấy thế liền gọi Khải và Thiên :

- Ca ca nhìn anh Nguyên với tỷ tỷ kia - Hai người nhìn theo hướng Nam Nam chỉ tay thì thấy cảnh Nguyên Nguyên cùng nó đang đứng với tư thế rất chi là tình tứ . Tuấn Khải cùng Thiên Ti mặt đen ngòm cùng Nam Nam đi xuống mùi "giấm chua" tỏa ra từ ba người nồng nặc . Nguyên Nguyên thấy ba người đi xuống về mặt dùng dưng sát khí thì khó hiểu khẽ vỗ vai nó ,nó đang quay lại thì :

- Ôi,giặt cả mình - Thấy Nam Nam và hai người kia đứng sau nó hoảng quá làm rơi cái muỗng đang cầm trên tay

- Mọi người xuống đây làm gì,đói bụng hả?- Nguyên Nguyên ngây thơ hỏi không biết rằng câu hỏi đó đã làm tăng nồng độ chua của giấm trong ba chàng

- Nguyên Nguyên - Ba người đồng thanh làm Nguyên Nguyên và nó giật mình

- Há?gọi gì em?- Theo phản xạ Nguyên Nguyên trả lời

- Ca ca đã làm gì tỷ tỷ của Nam Nam- Nam Nam khoanh tay hỏi ra về người lớn

- Đầu có làm gì đâu- Nguyên Nguyên và nó đồng thanh

-Không có gì mà ghé vai thế à,Nam Nam bảo em xuống đây làm gì ?- Tuấn Khải hỏi giọng sắc mùi chua của giấm

- Chuyện này là như thế nào hai người nhanh nói đi?- Thiên Ti nói,mặt đen kịt

-Đầu có chuyện gì đâu em ném thử súp của Tiểu Du thôi mà - Nguyên Nguyên nói giọng ầm ức

- Anh nguyên chỉ nói tôi lên chơi với Nam Nam thôi mọi người làm gì nghiêm trọng vậy - Nghe được câu nói của Băng Du ba người thờ phào nhẹ nhõm là nó giải đầu khó hiểu.

- Phù...may quá,nói cho các ca biết tỷ tỷ là của Nam Nam cấm các ca đụng vào - Nam Nam phát ngôn gây sốc làm cho các đại ca , đại tỷ rơi vào tình trạng chết lâm sàng.Cái gì mà tỷ tỷ của Nam Nam?cái gì mà cấm các ca ca đụng vào?

- Được rồi tỷ tỷ của Nam Nam được chưa,bây giờ Nam Nam lên ăn cơm ngoan chiều chúng mình chơi tiếp nha- Nó tươi cười nói với Nam Nam rồi bẹo một bên má cậu bé làm ba chàng không khỏi cảm phần , nhất là Thiên Ti "Thằng nhóc này,lần sau đừng hòng anh đưa mày đến"

-Moa - Nam Nam hôn gió nó rồi cầm tay nó đi lên nhà ba người đi một bên cứ dùng ánh mắt xẹt điện nhìn Nam Nam,tội nghiệp thằng bé ngây thơ mồm cứ cười ngác ra chẳng để ý gì

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hậu Quả Của Việc Quậy Phá

Nam Nam đến chơi, căn nhà đã vui vẻ nay lại thêm phần đầm ấm, rộn ràng và...tả tơi hơn . Cũng phải thôi Nam Nam thường ngày đã nghịch ngợm, năng động nay lại có thêm sự trợ giúp của "thánh phá" Băng Du căn nhà không bị tàn phá mới là điều lạ . Tính Nguyên Nguyên trẻ con , lại hứa vào giúp đỡ bày trò ,chỉ với sự tiếp quản của Tuấn Khải và Thiên Ti e là không nổi . Giống như trưa hôm nay , lúc chuẩn bị ăn cơm trưa hai tỷ đệ đã gọi nhau cùng xuống bếp bàn bạc trước con mắt tò mò của ba chàng . Ở dưới căn bếp nhỏ với màu xanh dương là chủ đạo có một cô gái nói nhỏ vào tai một cậu bé đáng yêu đang nở nụ cười tươi sắc mùi âm mưu rồi lon ton chạy lên nhà ôm chầm lấy ba đại ca của mình.Ba người thấy Nam Nam ôm mình nhưng không phải cảm giác ấm áp thường ngày mà thay vào đó là một thứ chất lỏng hơi sánh có vị ngọt phụt đều lên áo trắng tinh khôi của ba người- mặt ong .

- Nam Nam-Ba người hét lên rồi cầm lấy chiếc áo phong mình đang mang trên người dứt dứt ra để khỏi thứ chất lỏng khó chịu ầy dính vào ngực rồi chạy nhanh vào phòng tắm để thay đồ. Nam Nam nháy mắt cười khoái chí xuống báo cáo kết quả với Băng Du. Nó thấy thằng bé xuống mặt tươi cười là đã biết thành công xoa đầu Nam Nam rồi tiếp tục kế hoạch . Trong lúc ba anh đang thay đồ và kêu gào trong nhà tắm,thầm rủa rằng Nam Nam sao lại bán đứng các ca ca để đi theo người mới thì nó và Nam Nam đang ở ngoài lấy bát chia súp ở chiếc nồi chia làm hai phần khác nhau, một phần là của ba anh còn phần còn lại thì chắc chắn là của Nam Nam bé nhỏ với nó rồi, hai bát súp rất giống nhau chỉ có điều bát của Tuấn Khải, Thiên Ti và Nguyên Nguyên nhiều muối hơn chút xíu , cay hơn chút xíu thôi nhưng mà cái "chút xíu" của nó này đối với ba anh lại không hề nhỏ .

Ba người tắm xong thì quay ra đã thấy nó và Nam Nam đã dọn sẵn cơm canh, tất cả đều thơm tất, với chỉ số IQ cao , cộng thêm tính tham ăn ba chàng

đã chọn bát súp lớn hơn . Nó lấy nước súp vào bát cho Nam Nam ăn , Tuấn Khải cứ lấy từng muỗng, từng muỗng cho vào bát cho các đệ , thấy ánh mắt nhìn chằm chằm như tia lade của nó thì thấy bất an vô cùng , mắt nhìn nó tay đưa lên miệng nhắm và

- Phụt - Ba người vừa cho thứ chất lỏng đẹp mắt nhưng không thơm ngon cho vào miệng thì phụt liền ra rồi ho sặc sụa , mặt ai cũng đỏ gay . Nguyên Nguyên và Thiên Ti chạy ngay vào bồn rửa mặt để súc miệng còn Tuấn Khải không hiểu sao anh lại ngồi yên một chỗ

- Nước , nước- Thấy Tuấn Khải đưa tay ra ý bảo lấy nước Nam Nam liền chạy nhanh xuống nhà lấy cho anh một ly nước.....muối . Đưa hay tay cung kính cho Tuấn Khải Nam Nam trở về chỗ ngồi của mình tiếp tục ăn trong sự ngạc nhiên của anh."Thằng bé ăn được đồ cay sao?". Anh đồ tới tấp cốc nước vào miệng và nhận ra đây chính là nước.....muối . Một lần nữa thứ chất lỏng ấy lại được anh phun ra . Nó thấy mặt anh mẩn đỏ lo lắng chạy lại vỗ lưng anh:

- Anh không sao chứ?- Nó hỏi .

- Tội....tội- Anh ấp úng chưa nói hết câu thì cả người ngã vào lòng tay bé nhỏ của nó . Nguyên Nguyên và Thiên Ti đi nó lo lắng quay mặt hỏi:

- Anh Thiên , Tuấn Khải bị sao vậy?- Nghe nó hỏi Thiên Ti ngồi xuống nhìn Tuấn Khải vẻ mặt toát lên một thoáng lo lắng :

- Khải bị dị ứng với đồ cay rồi, em và Nguyên đưa anh ấy lên phòng đi , anh gọi bác sĩ - Thiên Ti nói rồi quay ra gọi cho bác sĩ, Nam Nam thấy hối hận lắm , thương ca ca nên khóc bù lu bù loa lên làm Thiên Ti phải dỗ một hồi mới nín .

- Ăn gì mà nặng thế không biết - Nó vừa đi vừa than mệt, Nguyên Nguyên nhìn trộm nó thấy điệu bộ quệt mồ hôi cùng cái mặt nhăn nhúm của nó thật đáng yêu, hành động vừa nãy của anh đã thu vào tầm mắt của một người....Thiên Ti .

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trả Giá

Băng Du tắm rửa hôm nay mình thật là ngu ngốc, chơi đại làm gì để bây giờ đến nỗi Tuấn Khải khắp người đỏ ửng, nóng râm ran. Diu anh lên phòng đã mệt, Nguyên và Thiên Ti thông báo có việc đột xuất phải đi ngay nghe càng sốc hơn.

Nhìn lên chiếc đồng hồ hình con cua nhỏ treo ở tường, đã gần sang chiều rồi mà anh vẫn nằm đó, khuôn mặt tuấn mỹ đỏ ửng mà cảm thấy có lỗi vô cùng. Ngồi một bên anh, chẳng biết làm gì ngoài đắp chăn và chườm khăn ướt, nó nghĩ chắc khi tỉnh dậy anh sẽ rất đói vì từ lúc trưa chưa có gì bỏ bụng cả liền nhanh chân chạy xuống bếp. Đôi chân nhỏ đang lon ton chạy thì tiếng chuông cửa vang lên:

- "King....koong...king...koong"

- Đợi một tí ạ-Nó đáp rồi nhanh nhẹn chạy ra mở cửa.

- Chào cậu....cháu là?- Vị bác sĩ già quen miệng nhưng khi nhìn thấy nó khuôn mặt ông ngạc nhiên thoáng chút khó hiểu. Nó thấy vậy liền vui cười trả lời:

- Cháu là giúp việc ở đây ạ. Mời bác vào nhà.

- Cảm ơn cháu- Ông nói rồi bước vào.

Nó đóng cửa lại rồi dẫn bác sĩ vào phòng khám cho anh, nhìn vị thanh niên nằm ỉu xiu, không chút biểu cảm, cả người nóng lên vị bác sĩ khẽ lắc đầu. Bình thường vui vẻ, hoạt bát là vậy khi bệnh thì lại thế này đây. Ông đặt ống nghe lên người anh, đôi mắt nhăn nheo chăm chú nhìn những biểu hiện trên cơ thể. Vị bác sĩ khẽ lắc đầu. Thấy biểu hiện của ông, trí tưởng tượng phong phú, cao siêu của nó lại liên tưởng đến mấy bộ phim tình cảm suốt mướt mà nó thường xem:

"- Bạn trai của cháu sao rồi bác sĩ- Nhìn thấy cái lắc đầu, cùng khuôn mặt buồn của bác sĩ cô gái trẻ hỏi

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức- Ông ta nói rồi quay lưng đi"

-A....không thể như vậy được- Nó bồng hét lớn làm vị bác sĩ giật mình quay đầu lại

- Cháu sao vậy?- Bác sĩ hỏi

- Dạ cháu không sao ạ. Tuấn Khải...anh ấy có sao không ạ?- Nó cười trừ, rồi lo lắng hỏi ông

- Không sao...chỉ là...?- Vị bác sĩ ấp úng

- Chỉ là sao ạ?- Thấy bác sĩ ngập ngừng nó lại càng lo lắng hơn, lỡ như anh bị nặng quá không chữa khỏi thì sao? Tầm thân nhỏ bé này làm sao gánh

vác?

- Cậu ấy bị nặng hơn mọi lần thôi, đừng lo lắng quá- Bác sĩ nói. Nghe được câu này, nó vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm.

- Cảm ơn bác sĩ nhiều ạ- Nó tươi cười :- Mà...nặng hơn mọi lần là sao ạ?

- Mỗi lần cậu ấy đi dự hội nghị ăn phải đồ cay ấy mà, nhưng không hiểu tại sao lần này lại ăn nhiều, bị nặng như thế. Thuốc tôi đã kê đơn cẩn thận, nhớ cho cậu ấy uống thuốc đầy đủ. Haizz...không biết ai xấu xa đã cho cậu ấy ăn cái thứ đó vào người chứ, nói thật ở cái nơi này ai chẳng biết cậu không ăn được đồ cay cơ chứ, thật quá đáng- Ông nói làm nó xấu hổ vô cùng, còn ai ngoài cái đứa "xấu xa" làm ra chuyện này cơ chứ.

- Hi hi bác đi cẩn thận ạ- Nó cúi gập, cười chào bác sĩ đang đi ra khỏi cửa.

Nó quay lại công việc còn dở của mình đó chính là xuống bếp nấu cho anh một bát cháo thật ngon để tạ tội. Nghe vị bác sĩ kể mà nó cũng cảm thấy thương thay cho anh, ai đòi lại miễn cưỡng đi ăn cái thứ mình ghét, chưa kể còn ảnh hưởng đến sức khỏe, anh cũng thật là ngốc. Nhưng nó nào biết có được hôm nay, anh phải đánh đổi nhiều hơn thế, việc dị ứng với món ăn cơ lẽ chính là việc anh cảm thấy nhẹ nhàng hơn vô số việc còn lại.

Xuống bếp, nó lấy gạo để nấu cho anh một ít cháo trắng. Bàn tay trắng nõn nà nhẹ nhàng vo gạo, đổ nước rồi đặt vào nồi. Từng cử chỉ, từng hành động rất cẩn thận như chứa đựng thành ý của nó vào trong đó. Mùi hương thơm thoảng, dịu nhẹ bốc lên, cuối cùng cháo cũng chín. Lấy cháo cho vào trong bát nhỏ, cùng một ít rau thơm để đưa lên phòng cho Tuấn Khải, lên đến nơi nó đặt bát cháo nóng hổi xuống bàn đến bên cạnh anh thấy anh đã tỉnh liền cất giọng nói:

- Tỉnh đúng lúc lắm, dậy ăn đi tôi nấu cháo cho anh kia.

- Tôi không muốn ăn- Tuấn Khải hồ hững trả lời.

- Ăn đi mà, lúc trưa đến giờ anh đã ăn gì đâu- Nó hỏi giọng dịu dàng.

- Không ăn- Tuấn Khải vẫn vậy, giữ nguyên ý định.

-Đừng giận tôi nữa, tôi xin lỗi mà, anh hãy mau ăn đi- Nó giọng rất ngọt ngào nỉ nỉ nhưng trong thâm tâm đang gào thét "Ăn thì ăn đi, tôi đã xuống nước lắm rồi, bình thường tôi mà đi nài nỉ anh chắc, mơ đi. Không ăn tôi đồ luôn bây giờ".

- Không- Vẫn là câu trả lời ấy.

- Không ăn chứ gì? Đồ.- Xong đời, nó đã đến giới hạn chịu đựng thì sẽ không phân biệt ai đúng ai sai nữa, không ăn thì đồ chứ có gì đâu.

- Khoan đã, sao cô phũ vậy!/- Rốt cuộc là có tên nào đó lúc này giờ làm màu không ăn nhưng thực ra rất đói đành mở miệng đồng ý. Nó đang cầm bát cháo quay người định ra khỏi phòng, nghe tiếng nói hấp hối của anh thì miệng nở một nụ cười hài lòng.

- Thế ăn hay không ăn?- Nó hỏi

- Thì...ăn- Anh ngượng ngượng trả lời. Giờ thì mới cảm thấy mình nhục nhục sao ấy. Không phải lúc đầu cao giá nói người ta không ăn sao, sao giờ lại trở thành giống như mình đang nói người ta cho mình ăn thế này? Thật là mất mặt quá nga~

- Đây ăn đi - Nó cầm bát cháo đưa cho anh.

- Đây, sao lại là cháo trắng?- Anh hơi ngạc nhiên, kèm theo đó là một chút bức tức hỏi.

- Ồ hay nhỉ, anh bệnh không ăn cháo trắng thế ăn cháo gì nữa?- Nó giọng hơi khó chịu nói.

- Biết rồi ăn là được chứ gì?- Anh nói vậy rồi cũng cầm bát cháo lên định ăn, nhưng mà tự nhiên nghĩ ra cái gì đó, động tác ngừng một nửa, khuôn mặt toát lên vẻ gian tà.

- Cô dứt cho tôi ăn đi.- Anh cười mỉm nói.

- Sao lại vậy được, anh có tay mà.- Nó bất đồng.

- Tại ai mà tôi phải như thế này hả?- Anh nói xong dúi luôn bát cháo vào người nó.

- Biết rồi.- Nó nói rồi ngồi xuống ghế dứt cho anh ăn.

Động tác thổi cháo dịu dàng của nó anh mãi mê ngắm nhìn, mà không biết rằng có một thìa cháo đang đưa tới mặt mình.

- Há miệng ra cái coi.- Nó nói, cái giọng như "sấm rền" khác xa với vẻ mặt dịu hiền vừa rồi làm ai đó giật mình há miệng to ra.

- Nóng thế, cô không biết chăm sóc người bệnh à- Anh vừa ăn vừa xuyt xoa, nó có thổi không đấy, nóng như thế muốn anh bỏng lưỡi luôn à.

- À, quên- Nó trả lời tỉnh bơ

- Quên quên cái nổi gề- Anh nhả mặt nói- Cần thận tiền lương tháng này của cô đấy.- Gì vậy, anh đang đe dọa nó sao, cái tên đáng ghét này dám, nể tình anh ỏm, không chấp.

- Nguội rồi này, há miệng ra- Nó đưa thìa cháo đến trước mặt anh.

- Có thật là nguội không đấy?- Anh hỏi

- Thật- Nó gật đầu chắc nịch

- Nguội thật chưa vậy hả?

- Rồi. - Nó trả lời

- Lỡ đang nóng thì sao?- Anh lại tiếp tục hỏi để trêu tức nó

- Rồi, nguội rồi, trời ạ- Nó đang dần mất hết kiên nhẫn.

- Thật đấy chứ, lỡ nó còn nóng thì sao?- Tính anh thật là thích đùa dai, thấy cái nét mặt tức giận của nó chẳng hiểu sao anh cứ thích đùa.

- Rồi, chưa nguội thì lúc này giờ anh hỏi cũng nguội rồi đấy. - Nó bực tức hét to làm anh phì cười. Grừ trông cái điệu bộ mà chỉ muốn đấm cho một phát vào cái bản mặt đáng ghét kia thôi.

Chỉ có việc một người đút một người ăn thôi mà đối với nó sao nghe thật khó khăn. Tại anh, cứ một câu đùa, hai câu chọc tức làm nó muốn xì khói, không làm việc thì trừ lương, làm việc cũng bị ức chế mà chết mất thôi. Nói anh, thì anh bảo nó không có quyền được nói, mắng anh lại càng là điều không thể? Hỏi nó làm sao mà sống. Cầu mong Nguyên Nguyên và Thiên Ti về sớm để giải quyết cái mớ hỗn độn này.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trả Giá (2)

Bây giờ cũng đã là ba giờ chiều rồi mà Nguyên Nguyên và Thiên Ti vẫn chưa về, ở nhà với Tuấn Khải khiến Băng Du chán nản, hết nghịch điện thoại rồi lại đi ngủ.

Nằm dính trên giường mãi cũng chán, nó bước chân ra phòng khách để xem ti vi, tiện thể làm luôn công việc nhà để buổi tối đỡ dọn nhiều. Bước ra khỏi phòng đập vào mắt nó là một cảnh tượng ghét không thể nào ghét hơn, anh đang ngồi trên con gấu của nó vắt chân đọc báo, đã thế ti vi còn bật to âm lượng lên.

- "Hừ, chắc chán lắm anh ta có ý rồi, đời nào ngồi trên con gấu mà lại không biết chứ."- Nó nghĩ thầm.

Không do dự, nó hùng hổ bước ra, cảm giác có người đang ở sau lưng mình, anh quay đầu lại thì thấy nó đang nhìn anh bằng ánh mắt tóe lửa. Biết nó tức giận chuyện gì nhưng anh vẫn giả vờ hỏi:

- Sao?

- TRÁNH....XA ...CON...GẤU...CỦA....TÔI...RA

Nó gần từng chữ bực tức, máu nóng đang bốc lên ngàn ngút. Nói rồi nó đi thẳng đến trước mặt anh, xô anh sang một bên rồi nhanh tay cầm lấy con gấu. Bị đẩy bất ngờ, anh theo phản xạ bám lấy thành ghế, may mà nhanh tay không thì đập mặt anh rồi. Nhưng lúc này, nếu nó để ý thì sẽ thấy cánh môi mỏng của anh khẽ nhúc lên. "Sự tích" của cái nhúc môi ấy chính là khi anh nghe thấy tiếng mở cửa từ phòng nó nên mới cố tình ngồi lên con gấu của nó hay cầm, mục đích chọc tức nó của anh còn thành công ngoài mong đợi.

- Xin lỗi nhé, tôi không cố ý- Anh cười nói.

- Anh không cố ý chính cố tình thôi chứ chứ gì?- Nó rồi rồi sẵn có con gấu trên tay đập một phát thật mạnh vào đầu anh rồi chạy vào phòng vứt con gấu lên trên giường.

- Cô ra đây ngay cho tôi- Anh hét to.

Nó nghe anh gọi liền chạy ra ngồi đối diện, vẻ mặt không vui cũng chẳng buồn, tóm lại là hơi khó chịu.

- Lấy cho tôi chai nước- Anh nói.

- Nước lọc hay nước ngọt- Nó hỏi anh.
- Ngọt- Anh trả lời ngắn gọn. Nó khó chịu liền bấu môi.
- Coca hay Pessi- Nó hỏi.
- Lấy cho tôi một chai coca- anh nói rồi tiếp tục xem ti vi.

Nó nhanh chân chạy xuống bếp, lấy cho anh một chai coca rồi đặt mạnh xuống bàn:

- Của anh đây
- Tôi bảo cô lấy gì?- Anh nhíu mày hỏi.
- Coca- Nó trả lời dửng dưng.
- Tôi bảo cô lấy lon mà. - Anh nói.
- Chai hay lon không phải đều giống nhau sao?- Nó khó chịu hỏi, thầm nghĩ tên này có vấn đề thần kinh hay không, chai hay lon cũng giống nhau thôi. Chắc định làm khó nó đây mà.
- Tôi thích uống lon đấy, xuống lấy cho tôi- Anh ra lệnh. Nó lại phải một lần nữa chạy xuống bếp.
- Coca của anh đây, lần này thì đúng yêu cầu rồi chứ?- Nó hỏi.
- Chưa- Câu trả lời này của anh khiến nó cực tức.
- Sao? Lon đấy. - Nó trả lời.
- Tôi bảo cô lấy lon coca chứ đâu bảo cô lấy lon coca lạnh- Anh mắt vẫn nhìn lên màn hình ti vi miệng chậm rãi nói.
- Anh.....- Nó chẳng biết nói gì đành ngậm ngùi đi xuống lấy lại lon nữa.

Cuối cùng thì cũng xong, bây giờ anh mới cầm lon coca vào uống. Tưởng chừng như được bình yên nhưng mọi việc lại không dừng lại ở đó, bây giờ nó mới nhận ra đã đến giờ chiếu phim trên kênh KNT, nhưng anh đang cầm điều khiển, làm sao mà bật? Chả lẽ bây giờ nó lại tranh? Không được, nó dẹp ngay cái ý tưởng ngu dốt ấy ra khỏi đầu, nếu giành chắc chắn phần thắng sẽ thuộc về anh, rồi anh lại giao thêm công việc thì khổ. Đang nhăn nhó không biết làm sao thì một bóng đèn 2000V sáng lên trong đầu nó.

- Tuấn Khải ơi- Nó gọi anh, giọng ngọt xớt.
- Chuyện gì?- Anh lạnh lùng hỏi.
- Mở KNT xem phim đi, phim bên kênh đó hay lắm- Nó nói.
- Ừ- Anh nói, làm nó vỡ òa trong niềm vui sướng.

Anh bắt đầu rà các kênh, đến kênh nó nói thì dừng lại hỏi:

- Kênh này hả?
- Đúng rồi- Nó trả lời. Anh quay mặt lại nó nói:
- Tôi bật kênh khác, tôi không thích xem phim này. - Nói rồi anh chuyển kênh. Nó biết mà, anh làm gì mà đơn giản, dễ dãi như vậy.
- Ấy, mở lại đi mà- Nó nài nỉ.

Anh như muốn trêu tức nó, cứ chuyển đi chuyển lại liên tục, chuyển đến phim nó xem rồi cứ được một phút, hai phút lại mở kênh khác khiến nó tức xì khói, bực lại càng bực hơn. Nó đang ngồi bồng đống dậy bảo không xem nữa, Tuấn Khải thầm nghĩ con nhóc đó thấy khó đã bỏ nhưng không ngờ đi qua anh nó nhanh tay giật phắt cái điều khiển lúc anh không phòng bị.

Thấy đồ của mình bị giật không thương tiếc, anh đứng dậy lấy lại cái điều khiển từ nó, nhưng đâu có dễ vậy, nó chuyển kênh nó thích sau đó chạy khắp nhà và sau một vòng chiese đầu khiển đã bị mất. Lý do à, chính là nó nhân lúc anh không để ý phi luôn cái vật cầm ở tay vào cái sọt rác rồi. Bây giờ thì yên tâm ngồi lên nhà xem phim rồi. Nhưng đang xem giữa chừng tự nhiên chiếc ti vi vụt tắt, màn ảnh sống động sao bây giờ lại thành một màu đen thui thế này!? Đang tìm hiểu nguyên do cái màn hình TV tắt đúng lúc phim gay cấn thì thấy Tuấn Khải từ đâu đi ra, mặt tươi cười thích thú thì nó đã biết ngay là ai làm rồi. Bực tức, nó hét to:

- Anh không chọc tức tôi anh không yên được hả?

- Đúng rồi, cô giỏi lắm.- Nó nhận lại được một câu trả lời rất phủ từ anh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đi Chơi Đêm

Một buổi chiều đầy "lửa đạn" trôi qua với Băng Du và Tuấn Khải. Mảng trời trong xanh không gọn một chút mây bây giờ đã thay bằng màu cam vàng của buổi hoàng hôn. Trong căn hộ nhỏ ở tầng trên diễn ra một cảnh rất kì dị.

Trên chiếc ghế sofa dài êm màu nâu nhạt có dáng một chàng trai nằm nghiêng người trên ghế cầm một gói bánh và xem bộ hoạt hình mà anh yêu thích, bên cạnh anh là Băng Du, nó nhìn chăm chú vào gói bánh rồi lại quay sang nhìn anh như chờ một điều gì đó sắp xảy ra. Thấy điệu bộ đó của nó, anh đoán chắc hẳn rằng nó đang thèm gói bánh trên tay anh đây mà, đã thế anh phải làm cho nó thèm đến chết đi sống lại mới thôi.

Đã nghĩ là phải làm, anh bóc liền gói bánh ra, cho từng miếng bánh giòn rụm vào miệng, khuôn mặt tỏ vẻ rất ngon, biểu cảm vô cùng! Nó vẫn vậy, vẫn nhìn anh ăn khuôn mặt bình tĩnh như muốn kìm chế lại. Bỗng nó cất lời:

- Anh ăn hết chưa?

- Chưa, vẫn còn- Anh mỉm cười như để trêu tức nó rồi ăn tiếp.

Năm phút sau, nó lại hỏi anh:

- Anh ăn hết chưa?

- Chưa, có chuyện gì hả?- Anh đáp, trong lòng chắc chắn rằng nó đang rất muốn ăn.

- Ăn hết rồi tôi nói- Nó trả lời.

Thấy gói bánh trên tay anh đã hết, nó mỉm cười tà mị cất lời:

- Bánh đó...

- Bánh này làm sao?- Anh hỏi

- Bánh đó...hết hạn sử dụng rồi- Nó nói rồi tuôn luôn một tràng cười phù thủy.

- Cô...sao không nhắc tôi sớm- Anh nói rồi xem hạn sử dụng, đúng là hết cách đây hai ba ngày rồi.

- Tôi thấy anh ăn ngon quá nên không nỡ nói ra- Nó trả lời

Hóa ra từ nãy đến giờ nó nhìn gói bánh ấy không phải vì thèm, mà vì đã hết hạn sử dụng. Biết vậy mà chẳng nói với anh một lời nào, tưởng nó bị anh chơi khăm nhưng thật ra là anh bị nó lừa rồi. Thầm nghĩ hận cũ, thù mới anh sẽ trả một lượt luôn với nó.

Tình thế đang căng thẳng, hai đôi mắt đang xẹt điện nhìn nhau thì tiếng chuông cửa vang lên phá vỡ bầu không khí. Nó nhanh chân chạy ra mở cửa kết thúc tình trạng "nhìn nhau âu yếm" với anh.

- Hai anh về rồi à!- Nó

- Ừ, hôm nay bọn anh lại quên đem chìa khóa nữa rồi, phiền em ra mở cửa- Nguyên Nguyên mỉm cười nói.

- Cô ta là giúp việc, cần gì phải khách sáo chứ!- Từ phòng khách vang ra một tiếng nói đáng ghét khiến nó vô cùng khó chịu.

Hâm hực, chân nó dẫm như muốn sập sần bước vào nhà, trên mặt đầy những vạch đen. Anh không bao giờ nói tốt về nói được một câu sao?

Tâm trạng đang bức tức của nó, vì một câu nói của Thiên Ti mà lấy lại "phong độ" thường ngày.

- Tối nay chúng ta đi chợ đêm nhé?- Thiên Ti hỏi

- Được- Anh nói

- Vậy chuẩn bị đi thôi, đi sớm chơi được nhiều- Vương Nguyên hí hửng nói.

Nó nghe Nguyên Nguyên nói, chạy tót vào phòng chuẩn bị, nhưng vừa đi được nửa đoạn thì Tuấn Khải cất tiếng:

- Ai cho cô đi?

- Ồ...?

Nó chẳng biết nói gì, niềm vui trong phút chốc lại bị dập tắt, thôi thì ở nhà cũng được, nghĩ thế nó vác luôn cái mặt bún thiêu vô phòng.

- Anh đừng đùa em ấy vậy chứ?- Thiên Ti nói

- Vui chút thôi mà. - Tuấn Khải trả lời.

- Em vào gọi em ấy ra đây- Nguyên Nguyên nói rồi bước đi

Trong phòng

Nguyên vào phòng thấy thân ảnh nhỏ bé đang nằm bẹp trên giường, hướng con mắt về phía anh ý hỏi "Anh vào đây có chuyện gì?"

- Cho em mười phút chuẩn bị - Nguyên Nguyên nói.

Nghe xong câu, nó bật dậy như cái lò xo, khuôn mặt hí hửng:

- Thật a?

Nguyên Nguyên gật đầu rồi ra khỏi phòng.

****

Nó bước ra cùng chiếc túi Totoro chéo vai, với chiếc áo phông trắng và cái quần jean màu khaki. Nhìn trông cực dễ thương và cá tính. Còn ba anh thì khỏi phải nói, cái vẻ soái ca ngất trời thường ngày đã khiến bao trái tim fan nữ đổ nay lại thêm bộ đồ thể thao rộng rãi, thoải mái lại thêm thập phần "soái ca".

- Let's go - Nguyên Nguyên nói.

Cảm giác đạp xe buổi đêm thật là thích, không khí hơi lạnh lạnh, thi thoảng lại có những làn gió nhẹ thổi qua cửa của buổi đêm khiến người ta cảm thấy thư thái, dễ chịu vô cùng.

Bốn người dừng chân tại một khu chợ đêm sầm uất của thành phố, nơi đây là địa điểm buôn bán với đủ tất cả mọi mặt hàng từ quần áo đến đồ ăn. Cái chợ này đã lập lâu lắm rồi, có những thứ ở đây mà các nơi khác không có, thức ăn ở đây giản dị, dân dã mà lại thu hút khách quan đến lạ kì. Có thể nói đây là địa điểm lí tưởng nhất cho những ai muốn thư giãn, cũng chính là nơi mà ba người hay tới nhất và ngày làm việc đầu tiên của ba người sau những ngày nghỉ phép là ở đây nên quản lí của họ mới cho họ đi trải nghiệm trước một ngày, nhưng không ngờ rằng cái nơi này ba người đã đi lại đến thuộc đường.

- Woa ! Đồng vui quá, lần đầu tiên tôi đến nơi như thế này!- Nó reo lên

- Rồi sẽ còn vui hơn nữa- Anh nhếch môi rồi đi về phía trước.

-Đằng kia bán sủi cảo kia, lại ăn thôi mấy anh- Nó quay lại nhìn Thiên Ti và Nguyên Nguyên

-Uhm- Đồng thanh

Nó nhanh chân chạy lại quầy sủi cảo, đây là món ăn nó yêu thích nhất.

- Di ơi lấy con bốn phần sủi cảo. - Nó gọi to

- Có ngay, có ngay

Một lát sau, những bát sủi cảo thơm phức được đưa ra, chỉ nghĩ thôi đã thèm rồi, không uống công nó nhìn ăn tối, để dành bụng mà!

Bốn đứa ngồi ăn ngấu ngiến, ăn như chưa bao giờ được ăn vậy, đã bao lâu rồi không được ăn món này, thật là nhớ a!

- Đi lại đầu kia đi, anh biết có một quầy bán đồ lưu niệm đẹp lắm. - Nguyên Nguyên nói rồi chỉ tay về phía trước.

- La...la...la- Nó vừa đi vừa hát vãn vợ, mặt cười không thấy trời đất đâu cả.

Nếu để ý, thì từ này đến giờ Tuấn Khải không hề nói một lời nào, bởi vì anh có cảm giác bất an =, cảm thấy như có ai đó đang theo dõi mình, nhưng rồi anh tự gạt đi ý nghĩ đó và tiếp tục vui chơi, trở lại với con người hoạt bát thường ngày.

Đến cửa hàng lưu niệm, nó trở mắt lên, đồ ở đây quả thật rất đẹp, nhìn kia, cái dây tóc đó, cái đồng hồ, móc khóa kia đi, không mua thì thật là uổng phí, nó đang mò tay vào trong túi lấy tiền ra để mua thì mặt méo xệch. Nó...quên đưa tiền rồi.

- Hu hu! Làm sao đây trời!?

- Cô bị sao vậy?- Tuấn Khải hỏi

- Quên đem tiền- Nó trả lời cụt ngủn

- Ồ, vui ha- Anh trả lời nhàn nhạt.

Grừ, nhìn thái độ đáng ghét của anh mà nó chỉ muốn nhảy lên cho một phát vào mặt thôi, con người gì đâu sao nhìn cái mặt dễ thương thế kia mà độc ác, tàn nhẫn đến vậy.

- Cho em mượn tiền nhé anh Thiên- Nó đưa đôi mắt cún con sang cầu cứu cậu, chỉ có cậu là đối xử với nó tốt nhất thôi.

-Ok- Anh trả lời

Nó được sự trợ giúp từ Thiên Tỉ thì lại chọn một quả cầu thủy tinh mà nó thích. Nhìn quả cầu đang phát sáng trên tay mình, nó vui cười đến híp cả mắt. Đang đi, nó thấy một chiếc kẹp cavat rất đẹp, toan định mua tặng Thiên mà nhớ lại mình không có tiền, thật là tội nghiệp!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Nam Thần Sao? Tôi Không Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.